HALKIN SESİ

28 Ekim 1975 **29**

250 kuruş

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

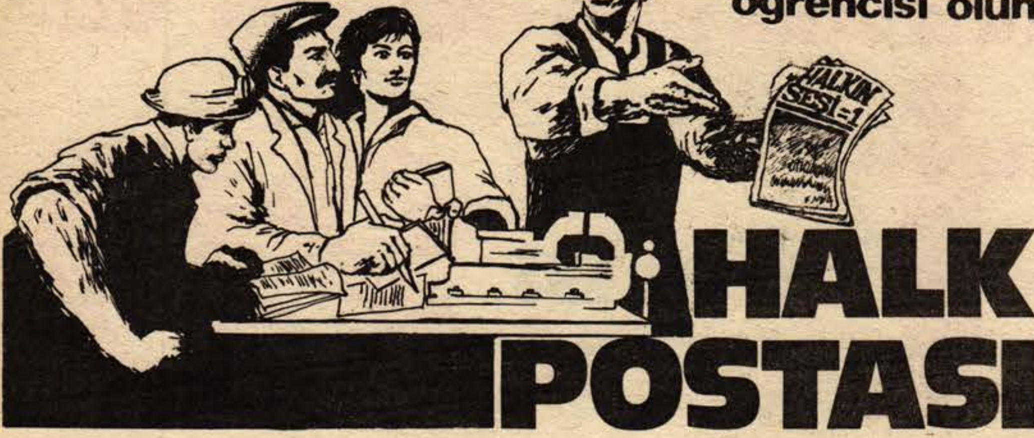
BÜTÜN CUMHURİYET TARİHİ MİLLİ ZULMÜN KARA LEKESİNİ TAŞIR

İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI MÜCADELE BİZİ EN GENİŞ KİTLELERLE BİRLEŞTİRDİ

Filistin halkı bütün sahte çözümleri reddedecektir

DEREMUMLU HALK ODASI DEVRİMCİLERİN YARDIMLARINI BEKLİYOR

Biz Yozgat'ın Deremumlu köyü emekçileri, birleşerek köyümüzde, Halkevlerinin bir kolu olan Halk Odasını kurduk. Halkımız çok fakirdir. Çoğumuz Ankara'da nakliyat ambarlarında çalışıyoruz. Çoğu arkadaşımız sigortasızdır. Sendika ise hiç yoktur. Geçenlerde, Zeki Yiter ve Özkan Aslan doğdu isimli iki arkadaşımız, kaza geçirdiler, fakat hiç bir hak iddia edemediler. Biz halkımıza doğru fikirleri ulaştırmak ve haklarını alma yollarını göstermek için çalışıyoruz. Bütün devrimcilerden ve emekçilerden bize yardımcı olmalarını, bizi, desteklemelerini, kitap göndermelerini rica ediyoruz.

Deremumlu Köyü Halk Odası

GAZİANTEP'TEN EMEKÇİLER SESLENİYOR: SOSYAL GÜVENLİKTEN MAHRUMUZ.

Biz inşaat işçileri, demircisinden kalıpçısına, duvarcısından sıvacısına, amelesinden ustasına kadar, sosyal güvenlikten mahrumuz. Ne doğru dürüst sigortalıyız, ne de sendikamız vardır. Hasta olsak kimsenin ruhu duymuyor. 8-9 katlı inşaat iskelelerinde her an tehlike ile karşı karşıyayız. Bu haksızlık, ne zamana kadar devam edecek?

Arkadaşları adına
Ali Özdoğan

HALKIN SESİ

HAFTALIK DERGİ

- Sahibi : **İLKER SÜMERKAN**
- Sorumlu Yazı İşleri Md. **FİKRET ULUSOYDAN**
- Yönetim Yeri : **Çatalçeşme Sok. 48/11 Cağaloğlu - İstanbul**
- Yazışma ve Abone Ad. **P.K. 1112, Sirkeci - İst.**
- **Baskı : ARZUM Tk. MAT.**
- Abone şartları : Yurtiçi Yıllık 125, Altı aylık 65 TL. Avrupa (Uçak): Yıllık 200, Altı aylık 100 TL.
- İlân şartları : Santimi 30 TL. Yayın ilânı : Çerçevesi 100 TL.
- İsanbul Dağıtımı : **FUAT BÜTE**
- Yürkiye dağıtımı : **HÜRRİYET DAĞITIM**

DERT ORTAĞIM HALKIN SESİ'NE

Kahraman Maraş'ın Pazarcık İlçesinin Tilkiler köyündenim. En yakın dert ortağımız olarak HALKIN SESİ'ni tanıyorum. Bizim köy 467 hanedir. Binbir çeşit dertten, zahmetten sonra 1972'de içme suyuna kavuşmuştuk. Fakat dört aydır gene eskisi gibi susuz yaşıyoruz. Pazarcık belediye başkanı, mal ve canımızı hiçe sayarak suyumuzla pamuk yetiştiriyor. Derdimizi on kere kaymakama anlattık, bizi dinlemedi bile. Malımız susuzluktan ölüyor. Analarımız, bacılarımız birbuçuk saatlık yoldan sırtlarında tuluk, su taşıyorlâr.

YSE ve kaymakam Tilkiler Köyünü gerici olmadığı için suyunun kesilmesine göz yumarak cezalandırmaya çalışıyorlar. Ama su değil, ekmeğimizi kesseler, gözümüzü çıkarsalar gene faşist olmayacağız, mücadelemize devam edeceğiz.

KAHROLSUN BİZİ SUSUZ BIRAKANLAR!

TİLKİLERDEN BİR İŞÇİ

PATRON VE SARI SENDİKANIN BASKI VE ZULÜM ÇEMBERİNİ PARÇALAMAK İSTİYORUZ

Ben Topkapı Maltepesinde, Şahsuvar Madeni Eşya fabrikasında çalışan bir kız işçiyim. Fabrikada 100 işçi çalışıyoruz.

İşçi sayısının yarısı kadar kadın kız var. En küçüğümüz 12 - 13 en büyüğümüz 50 - 55 yaşlarında.

Ücretlerimiz çok düşük. Kadınlarınki 600-800 lira kadar. Erkeklerin ise 1000 lira civarında. Bu parayla geçim sağlanabilir mi? Sendikamız Metal-İş'ti. Haberimiz olmadan bu sendikanın yerine Tek-Met-İş girmiş. Bu ay yapılacak toplu sözleşmeyi bu sendika yapacakmış. Her iki sendika da sarı, patron sendikası. Herşey bize haber verilmeden, bizim dışımızda, kapalı kapılar ardında yapılıyor.

İşçiler üzerinde ağır bir baskı var. Tuvalete gitmek dahi izine tabi. Ustabaşı çentik atıyor tuvalete izin isteyince. Meydancımız dahi yok. Yerleri ve tuvaletleri işçiler temizliyorlar. Günde 10,5 saat çalıştırılıyoruz. Ustabaşı bazı işçileri kayırarak, patron da on kadar uşağını işçiler arasına yerleştirerek işçilerin birlik olmalarını önlemeye çalışıyorlar.

PATRON VE
SARI SENDİKALARIN
ZULÜM ÇEMBERİNİ
PARÇALAMAK
İSTİYORUZ!
SÖMÜRÜ VE ZULME SON!
KADIN ERKEK AYIRIMINA
SON!

BİR KIZ İŞÇİ

İŞÇİNİN ALINTERİ VE KANI ÜZERİNDE YÜZEN ZULÜM GEMİSİ MUTLAKA BATACAKTIR. .

Bulunduğumuz işyerinde 13 işçi arkadaş, çalışmaktayız. Bunlardan 5'i kadın işçidir. 20 eylülden beri yövmiyemizin ne olduğunu bilmeden çalıştırılmaktayız.

Dört kadın işçi, 14 makinada on işçinin yapması gereken işi yaptıkları gibi üstelik de en düşük ücretle çalıştırılıyorlar. Bu da yetmiyormuş gibi, normal mesaiden bir saat fazla iş yapmak zorunda bırakılıyorlar. Fabrikada hiçbir işçinin sigortası yoktur. Üç yıldan beri aynı şartlar altında çalışan işçiler var. Hiçbir kanuni hakkımızı kullanamıyoruz. İş güvenliği yoktur. Örnek olarak geçenlerde olan bir olayı vereceğim: Bir kadın işçi pres dairesinde pamuk taşırken merdivenin kullanışsız olması yüzünden ayağı yaralandı ve artık işe yaramaz diye de işten atıldı. Patron işçiler arasında ücretlerin azlığı nedeniyle başgösteren huzursuzluğu birkaç liralık zamla geçiştirmeye çalışıyor. Bu da olmadı mı hoşuna gitmeyen işçileri işten atarak durumu düzeltmeye çalışıyor.

İşçiler dizboyu yoksulluk ve bu güç şartlar altında çalışırken patronun günde yaklaşık 50000 lira net kazancı oluyor. Ayrıca patron yalnız bununla da kalmıyor; Yüzde 100'ün üzerinde karla ticaret adı altında vurgunculuk yapıyor.

Patron Yedekarslan'ın, işten atmak suretiyle yani açlığa mahkum ederek cezalandırdığı bir kişiyim. Öyle inanıyorum ki, patronun ve onun uşaklarının bu yaptıkları yanlarına kalmayacak, işçinin alın teri ve kanı üzerinde yüzen zulüm gemisi mutlaka batacaktır.

TORBALI'DAN
MURAT FAHRAN

Ordu içindeki faşist baskılara son verilmelidir !
ORDU İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI MİLLİ BAĞIMSIZLIĞIMIZI KORUMALIDIR !

Bizler Isparta 40. Piyade Alayında eğitim gören 7330 yedeksubay öğrenciyiz. Üzerimizde ağır baskı, zulüm ve sömürü sürdürülmektedir. Şöyle ki:

1. Eğitim ilkel, gerici ve emperyalizmin hizmetindedir. Halkın çıkarlarına ters düşen, üretimden kopuk, faşist baskı ve disipline dayanıyor.

Sabahın beşinden akşamın yedisine kadar ayakta tutuluyoruz. Bir ayda ancak yatmak, kalkmak ve selam vermek öğretilmiştir. En ilkel silahlar bütün gün boyunca oradan araya taşıtılmakta ve bu silahlarla eğitim yaptırılmaktadır.

Halklar arasındaki düşmanlık derslerde sürekli olarak körüklenmektedir. Yürüyüşlerde söyletilen marşların hepsi militarist ve şoven niteliktedir. Askeri eğitimin dışında, boş vakitlerde emperyalist seks ve gangster kültürü yayan filmler gösterilmekte, konserler tertiplenmektedir. Böylece öğrenciler hem emperyalist kültürle aşılanmakta, hem de onların sırtından binlerce lira kazanılmaktadır.

Devrimci yayın organlarının kışlaya girmesi yasaklanmıştır. Ortadoğu, Devlet, Milli gazete gibi faşist yayın organları okutulmaktadır.

Öğrencilerin yurt ve dünya sorunlarıyla ilgilenmeleri yasaktır. Bunu engellemek için öğrencilerin boş vakitleri de su, yemek, kantin kuyruklarında beklemekle geçirtilmektedir.

2. Orduda disiplin, baskı ve zora dayanmaktadır. Herşey ceza tehditleriyle yaptırılmakta, kayıtsız şartsız emirlere itaat istenmektedir. Öğrencilere kölelik ruhu aşılanmaktadır. Emir-komuta zinciri öğrencilerin rahat nefes almasını engellemekte, mantıksız hareketlere karşı çıkan öğrencilere ağır cezalar uygulanmaktadır.

Küfür ve hakaret çok yaygındır. 3700 öğrenciye küfreden üsteğmen Karaaslan yuhalanmış bunun üzerine olayla ilgisi olmayan 1. bölük dahi komutan tarafından cezalandırılmıştır.

Kadro ve hizmet erleri çok ağır baskı altında tutulmakta, günde 20 saat çalıştırılmaktadır. Bir er hem boyacı, hem terzi, hem bulaşıkçı, hem de temizlikçidir. Erler devamlı hakaret görmekte ve dövülmektedirler.

3. Ordu bir sömürü çarkı haline getirilmiştir. Kantinler ordunun er ve öğrencileri sömürme tezgahıdır. Yiyecek maddelerinin fiyatı çok yüksektir. Yiyecekler bilhassa az çıkarılmakta, zaten az olan öğrenci harçlıklarının büyük bir kısmı kantine gitmektedir.

4. Orduda insan sağlığına değer verilmemektedir. Temizlik gösteriş için yapılmakta ama insan sağlığına zarar veren unsurlar göz önüne alınmamaktadır. Elbiseler, çarşaflar pis ve kirlidir. Öğrenciler banyo yapamamaktadır. Okul doktoru hastaları hiç muayene etmemekte, her gidene aspirin vermektedir.

5. Orduda geçerli olan yasalar Anayasaya aykırıdır. Anayasa işkenceyi, insan haysiyetini hiçe sayan cezaları yasaklamış olduğu halde, ordudaki uygulama bunun tam aksidir. Hatta ordu içindeki yasalar bile çiğnenmektedir.

Yedek Subay Öğrencilerinin Talepleri:

— Öğrencilerin yemek, banyo, su gibi sorunları çözülmeli, harçlıklar arttırılmalıdır.

— Yayın yasakları kaldırılmalı, haberleşme hürriyeti tanınmalıdır.

— Dayak, baskı ve angarya kaldırılmalıdır.

— Ordu içindeki vurgun ve sömürüye son verilmelidir.

— İnsan sağlığına değer verilmelidir.

— Anayasaya aykırı ordu yasaları kaldırılmalıdır.

— Ordu içindeki anti-demokratik, faşist, militarist ve şoven baskılara son verilmelidir.

— Nato'dan çıkılmalı, bloksuz ülkeler safında yer alınmalı, Ordunun ABD emperyalizmine bağımlılığına son verilmeli, ordu öz kaynaklarımıza dayanmalıdır.

Bütün öğrenci arkadaşlar, bu talepler etrafında birleşelim. Haklarımızı almak için kararlı bir şekilde mücadele edelim.

DEVRİMCİ YEDEK SUBAY ÖĞRENCİLERİ

BÜTÜN CUMHURİYET TARİHİ MİLLİ ZULMÜN KARA LEKESİNİ TAŞIR

Dergimizin geçen sayısında «Halkları Birbirine Düşman Etmeye Çalışanlar» başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu yazıda Milli Kurtuluş Savaşı yöneticilerinin milli mesele konusundaki tutum ve sözleri, hem tek yanlı ve eksik konuyordu, hem de yanlış anlamalara yol açacak bir biçimde belirtiliyordu.

Milli Kurtuluş Savaşında Türk ve Kürt halkları omuz omuza savaştı. Şüphesiz bu, halkların emperyalizme karşı bugünkü ortak mücadelesi için tarihi bir temeldir. Mustafa Kemal ve İnönü, Kurtuluş Savaşı yıllarında ve Lozan'da Kürt milliyetinin varlığını ve milli haklarını kabul ettiklerini belirten bir çok konuşmalar yaptılar. Kurtuluş Savaşının ilk temel belgesi olan Amasya Genelgesinden başlayarak bunun bir çok örnek ve belgesi vardır. Hatta İnönü, Lozan konferansı masasına «Türk ve Kürtlerin temsilcisi olarak oturduğunu» söylemiştir. O zaman Büyük Millet Meclisinde yapılan bir çok hararetli konuşmada, BMM hükümetinin «Türk ve Kürtlerin hükümeti» olduğu belirtilmiştir.

Bütün bu tarihi gerçekleri ortaya koymak, milli zulme ve Türk şovenizmine karşı mücadelede devrimcileri güçlendirir. Buna devam edilmeli ve bizzat burjuvazinin önderlerinin Kürt milletini ve onların haklarını kabul ettiklerini gösteren yeni kanıtlar da getirilmelidir.

Ancak unutmamak gerekir ki, Kurtuluş Savaşı sona erip silahlar duvara asıldıktan sonra, Kürt milliyetinin hakları ve eşitliği konusundaki sözler unutulmuştur. TİİKP Davası SAVUNMA'sında ve Halkın Sesi dergisinin bir çok yazısında belirtildiği gibi, bütün Cumhuriyet tarihi boyunca Kürt milliyeti üzerinde katliamlara kadar varan ağır zulüm ve eritme politikası uygulanmıştır. Bu baskı ve eritme politikasına hemen Kurtuluş Savaşının ertesi yıllarında başlanmıştır. Bu sebeple, Kurtuluş Savaşı yıllarında savunulan milli eşitlik ve milli haklar lafta kalmış, uygulama tam tersi olmuştur. Kemalist önderler, koyu bir şovenizm ve milli baskının temsilciliğini yapmışlardır. Bütün Cumhuriyet tarihi, milli zulmün kara lekesini taşır.

Gerçi 1920'lerde bir Milli Kurtuluş Savaşı verilmiş ve Cumhuriyet ilan edilerek Osmanlı Sultanlığı yıkılmıştır, fakat Cumhuriyet yönetimi Osmanlı sultanlığının feodal mirasını bir çok alanda devralmış ve sürdürmüştür. Gerek feodalizm, gerekse bu sosyal temele dayanan milli baskılar, feodal Osmanlı devletinin mirasıdır. Türkiye demokratik devrimini başaramadığı içindir ki, orta çağ baskıları fabrikada, köyde ve her alanda yaşamaya devam ediyor. Orta çağ zulmü, kendini en koyu bir şekilde Kürt milliyeti üzerindeki baskı ve eşitsizlikte gösteriyor. Türk ve Kürt milliyetinden halkımızın milli-demokratik devrim mücadelesini ilerletmek ve iki milliyetin omuz omuza başaracağı devrimle kendi kaderlerini ellerine almalarını sağlamak için, milli zulmün tarihteki bütün örneklerini mahkum etmekte kararlı olmalıyız. Bu konuda yanlış anlamalara yol açacak eksik ifadeler, baskı gören milliyet içinde **haklı** tepkilere yol açar ve halkların devrimci birliğine de zarar verir. Bu konuda **en büyük** hassasiyeti göstermek devrimcilerin görevidir.

Yeni bir dünya savaşına yol açacak etkenlerin her geçen gün büyüdüğü ortadadır. Bu şartlarda Kürt milliyeti üzerindeki baskılara daha kararlı olarak karşı çıkmalı, Kürt milliyetinin milli ve demokratik haklarını daha kararlı olarak savunmalıyız. Çünkü biz, iki milliyetten halkımızın emperyalizme ve özellikle iki süper devlete karşı birliğinin eşitlik ve özgürlük temeli üzerinde sağlam olabileceği inancındayız.

Son Hakkari olayları, Doğu bölgesinde nasıl koyu bir terör estirildiğini bir kere daha göstermiştir. Reformcu burjuva çevreleri meseleyi «bölgeler arası dengesizlik» meselesi olarak ele almak eğilimindedir. Peki doğu bölgesi niçin geri kalmıştır? Doğal zenginlikleri ve insan gücü bakımından yurdumuzun diğer bölgelerinden eksik bir yanı olmadığı halde niçin bu bölge geridir? Buna dosdoğru bir cevap vermek gerekir. Çünkü bu bölgede Kürt milliyeti yaşamaktadır. Türk hakim sınıfları büyük Kürt ağaları ile işbirliği halinde olmuşlar, hem ağır milli baskı uygulamışlar, hem de geniş köylü yığınları üzerindeki feodal sömürü ve zulmün devamını sağlamışlardır. Bu sebeple Kürt milliyetinden emekçiler üzerindeki baskı katmerlidir.

Türkeş'lerin ve diğer faşistlerin şovenizmi ile mücadele ederken, onlara ortak olan revizyonistlere karşı mücadeleyi ihmal etmemeliyiz. Revizyonizm de burjuvazinin ideolojisi ve siyasi akımıdır ve her fırsatta milli zulmün ortağı olduğunu açıkça göstermektedir. Bunun en son örneği, DİSK mitingindeki tutumlarıdır. Sosyal emperyalizmin beşinci kolu olan İbrahim Güzelce kliğinin zorbaları, «halklara özgürlük» sloganını taşıyan gençlerin üzerine Türkeş'leri aratmıyacak bir şekilde saldırmıştır. Şovenizme ve ırkçılığa en fazla karşı olan işçi sınıfı adına ve «sosyalizm» maskesi altında, şovenizm bayraktarlığını elden bırakmıyanlar revizyonistlerdir.

Güzelce kliğinin adamları, mitingten sonra basına DİSK adına verdikleri demeçlerde, milli baskıya karşı çıkılmasını ve özgürlük talebini «ırkçılık» olarak suçluyorlar. Aynı suçlamayı Türkeş, «azınlık ırkçılığı» diyerek yapıyor. Eşitlik ve özgürlük isteğinin ırkçılıkla ne ilgisi vardır? Esas ırkçılık, bu isteğe karşı zorbalık uygulamak ve faşist yüzünü gizlemek için «ırkçılık» suçlamasına sarılmaktır. Faşistler ve sosyal faşistler bu konuda da çok güzel anlaşıyorlar.

Revizyonistlerin tek pusulası, sosyal emperyalizmin yayılma emellerine hizmet etmektir ve bu konuda destekleniyecekleri bir şey yoktur. Irak'ta Kürt milliyetine karşı girişilen katliamı alkışlamaları bunun en yakın örneklerinden biridir.

Türkeş radyodan Kürt milliyetine katliam tehditleri savuruyor. Revizyonistler «halklara özgürlük» sloganlarına saldırıyor. Öyleyse devrimciler, Kürtler üzerindeki milli baskılara daha kararlı olarak karşı çıkmalı, her iki milliyetten Türkiye halkının iki süper devlete, gericiliğe ve şovenizme karşı devrimci birliği için daha kararlı bir mücadele vermelidirler.

Osmanlı devletinden Türkiye'ye üç kötü miras kaldı. Bunlar, emperyalizme bağımlılık, toprak ağalığı ve milli baskıdır. Her üçü de birbirine sımsıkı bağlıdır ve Türkiye halkının önündeki mesele hâlâ bunlardan kurtulmaktır. Osmanlı devletini, toplumumuzun her alanından söküp temizleyerek gerçek anlamıyla müzeye kaldırmak ve yurdumuzu adına layık demokratik bir cumhuriyete kavuşturmak, bir devrim meselesidir.

Demirel'in dilinden düşürmediği Cumhuriyetin her tarafından Osmanlılık akıyor. Onlar, «cumhuriyet» lafları arkasında hâlâ Osmanlı devletini savunuyorlar. Halkın istediği ise, her iki milliyetin özgürlük ve eşitlik temeli üzerinde birleştiği bağımsız ve demokratik bir Türkiye'dir. Burjuvazi, Osmanlı devletinin kökünü kazıyamadı, bunu başaracak olan proletarya önderliğinde halktır.

Filistin halkı bütün sahte

Çin: Filistinlilerin çok sevdiği bir ülke

HANİ EL HASAN
(EL FETİH DEVRİM KONSEYİ (MERKEZ KOMİTESİ) ÜYESİ)

Ebu Cihad yönetimindeki bir El Fetih (Filistin Milli Kurtuluş Hareketi) heyeti, Temmuz ortasında Çin Halk Cumhuriyetini ziyaret etti. Heyetin Çin'e hareketinden hemen önce, El Safir gazetesinin 17 Temmuz 1975 tarihli sayısında, El Fetih Devrim Konseyi (Merkez Komitesi) üyesi Hani el-Hasan'ın Çin hakkında önemli bir yazısı yayınlandı. Bu yazıyı, Fransa Marksist-Leninistlerinin günlük gazetesi Hümanite Ruj'un 18 Eylül 1975 tarihli sayısından dilimize çevirerek okuyucularımıza sunuyoruz. Yazının arabaşlıkları, Hümanite Ruj yazı kurulu tarafından konmuştur.

FİLİSTİN DEVRİMİNE İLK KAPISINI AÇAN ÜLKE

Çin-Filistin görüşmeleri yarın başlıyor. Filistin heyeti, Ekim 1974'te imzalanan bir anlaşmaya uygun olarak, Çin Komünist Partisi ile görüş alışverişinde bulunacak. Heyetimize El Fetih'in sessiz adamı ve Silâhlı Devrim Kuvvetleri (El Asifa) başkan yardımcısı Ebu Cihad'ın başkanlık ediyor olması, tartışılacak sorunların önem ve ciddiyetini ortaya koyuyor. Bir Filistinli, Halk Çininden, Partisinden ve yöneticilerinden ancak çok derin bir güven ve dostluk duygusuyla söz edebilir, çünkü Çin, Filistinlilerin çok sevdikleri bir ülkedir. Filistinliler her gittikleri yerde, Çin'e karşı uzun bir pratik temelinde besledikleri derin saygıyı da beraberlerinde götürürler.

Halk Çini, 1964'te, sömürgeciliğin ve Siyonizmin ancak silâh zoruyla yıkılacağını ilan eden bir Filistin devrim hareketine ilk kapılarını açan sosyalist ülke oldu. O sırada Çin'e giden Filistin heyetleri çeşitli halk örgütleriyle temaslarda bulundular ve nihayet bizzat Başkan Mao ile görüştüler. Ne yapılabileceğinin ve ne yapılması gerektiğinin tartışıldığı bu görüşmede Başkan Mao şöyle dedi: **«Çin halkının elindeki bütün imkânlar, başlatacağınız Filistin devriminin tümünün emrine verilecektir.»**

Büyük savaşçı daha sonra tevazuyla şunları ekledi: **«Davanızı inceledim ve çok karmaşık olduğunu gördüm. Eğer bir halk savaşı başlatmayı başarırsanız, dünyaya yeni tipte bir halk savaşı tecrübesi sunacaksınız. Bu nedenle gelişmenizi büyük bir dikkatle izleyeceğim.»**

AYNI NOKTADA BİRLEŞEN BAKIŞ AÇILARI

El Fetih hareketi, çeşitli devletlerin ve hareketlerin stratejileri bizimkiyle uyuştuğu ölçüde, bu devlet ve hareketlerle dostça ilişkiler sürdürür. İlişki kurduğu devletlerin kendi stratejilerini kendisine kabul ettirmelerine göz yuman bir devrim, yenilgiden yenilgiye sürüklenmeye mahkûm bir devrimdir. Çinliler ile Filistinliler arasında varolan yakın ilişkilerin temeli ise, Filistin davasının geleceği ve gelişme çizgisi konusundaki Çin görüşüyle El Fetih hareketinin ve kadrolarının görüşünün aynı noktalarda birleşmesidir. Bu birleşmenin en önemli noktaları şunlardır:

● **Çin Halk Cumhuriyeti İsrail'i tanımamaktadır ve tanımaya da niyetli değildir**, çünkü tıpkı bizim gibi o da, İsrail'in, Amerikan emperyalizminin bölgedeki varlığının somutlaşmasından ibaret olduğu, bu varlığın diplomatik ve ticari ilişkiler veya başka yollarla tanınması ve güçlendirilmesi şöyle dursun, yıkılması gerektiği görüşündedir. 1971'de bizzat Cu En-lay, Ebu Cihad'ın yönetimindeki bir El Fetih heyetine şunları söylemişti: **«İsrail'i ne bugün, ne yarın, ne de bundan yüz yıl sonra tanımayacağız.»** Cu En-lay bununla da kalmamıştır. Ürdün, Çin'e düşük bir özel fiyat üzerinden fosfat satmayı, bunun karşılığında ise Çin'in Ürdün ile normal diplomatik ilişkiler kurmasını teklif ettiğinde, Çin'in cevabı şu olmuştur: **«Bu ilişkilerin kurulması, Filistin halkına ilişkin tutumunuza bağlıdır. Filistin Kurtuluş Örgütüyle ilişkileriniz iyileştiği ölçüde, bizimle olan ilişkileriniz de iyileşecektir.»**

● **Çin Halk Cumhuriyeti, bölgedeki Siyonist varlığını, dışardan zorla sokulmuş yabancı bir unsur saymaktadır.** Bu nedenle Çin, yalnız İsrail devletinin varlığını tanımamakla kalmamakta, Filistin halkının bu devleti yıkma mücadelesini desteklemektedir. Bu bakış açısı, Arap dünyası dışında Filistin bayrağının dalgalandığı ilk devletin niçin Çin olduğunu açıklamaktadır. Çinli yoldaşlarla her konuşmamızda, Siyonist varlığına silah zoruyla karşı koymamızı tamamen desteklediklerini yeniden belirtmişlerdir.

● Yabancı Siyonist varlığının yıkılmasının gerekli olduğu konusunda bizimle aynı fikirde olan Halk Çini, **sömürgeciliği yıkma yolunun silahlı mücadele, devrimci şiddet olduğu konusunda da bizimle görüş birliği içindedir.** Çin'in bu çizgiye bağlılığı bütün görüşmelerimizde tekrar tekrar ortaya konmuştur.

● **Halk Çini, hegemonya siyasetini reddetmekte ve kendi gücüne güven ilkesini uygulamaktadır.** Bu nedenle yönlendirme ya da tahakküm girişimleri, Çin-Filistin ilişkilerinde asla görülmeyen şeylerdir. Geçen yıl Dışişleri Bakanlığında yaptığımız bir görüşme sırasında, başbakan yardımcısı Li Sien-nien bize şöyle dedi: **«Filistin'in her kararını derhal benimseyeceğiz. Ama Filistin'den gelmeyen her karara karşı ayrıca özel bir tutum takınacağız.»**

Çin Halk Cumhuriyetine varışımızın arifesinde bütün bu gerçekleri hatırlatmamızın nedeni, Çin'in gerçek siyasi tutumunu bütün dünyanın bilmesini sağlamaktır. Çin'in askeri katkısı ve silah katkısı, silahlı devrimimizin sürdürülmesi ve geliştirilmesinde çok önemli bir rol oynamıştır.

Bize vermiş oldukları şeylerden, ne biz ne de onlar söz etmiyoruz. Biz söz etmiyoruz çünkü düzenli Çin yardımına alıştık. Onlar söz etmiyorlar, çünkü bize yaptıkları yardımı enternasyonalist bir görev sayıyorlar.

Son Mısır - İsrail anlaşmasından bu yana, Orta Doğu-da iki süper devletin manevraları azalmak şöyle dursun, büsbütün yoğunlaşmıştır. Mısır'ın, İsrail ile, Filistin halkının milli haklarının tek kelimeyle bile dile getirilmediği, Sina geçitlerine Amerikan uzmanlarının yerleştirilmesine imkân veren ayrı bir anlaşma imzalamayı kabul etmesi, Kissinger'in «Küçük küçük adımlarla barış» stratejisinin bir başarısını teşkil etmiştir. Bu durum, iki süper devlet arasında denge politikası güden Mısır hakim sınıflarının, Amerika'nın İsrail'i «ikna etmesine» bel bağlamalarının bir sonucudur. Şimdi Filistin halkı ve onun tek meşru temsilcisi olan Filistin Kurtuluş Örgütü başta olmak üzere birçok Arap ülkesi ve halkı bu anlaşmaya karşı haklı bir tepki duymakta, İsrail'e karşı mücadeleye devam edeceklerini belirtmektedirler.

Öte yandan Amerika'nın Mısır'ı ortak Arap cephesinden belli ölçülerde uzaklaştırmayı başarmış olması, Sovyet sosyal - emperyalizminin yeni yeni manevralara girişmesi için de elverişli bir zemin yaratmıştır. Sovyetler Birliği, son Mısır - İsrail anlaşmasına karşı duyulan haklı tepkiden yararlanarak Arap dünyasındaki ayrılıkları büsbütün körüklemeye çalışmaktadır. Yalnız Sovyetlerin değil, çeşitli ülkelerdeki revizyonistlerin yayın organları, Mısır'a ve Enver Sedat'a karşı geniş bir kampanya açmış bulunuyorlar. Brejnev takipçileri, Mısır'ı «tek ve esas suçlu» ilan etmeye, böylece kendilerinin ve Amerikan emperyalizminin rolünü örtbas etmeye, bir kısım Arap ülkeleri üzerindeki nüfuzlarını arttırmaya uğraşıyorlar. Kendilerini Arap halklarının «doğal müttefiki» diye göstermeye çalışan sosyal - emperyalistler, Orta Doğu meselesine güya «toptan bir çözüm» getirecek olan bir Cenevre Konferansının toplanmasını istiyorlar. **Aynı zamanda da İsrail ile yeniden diplomatik i-**

El Fetih heyetinin Temmuz ayında

El Fetih heyetinin Çin'i ziyareti sırasında

ÇİN DIŞİŞLERİ BAKANI YARDIMCISI HO YİNG'İN SÖZLERİ :

«Filistin halkı ve gerilla savaşçıları, milli haklarını kazanmak uğrunda silahlı mücadele bayrağını yüksekte tutmuş ve devrimin zaferi için elverişli bir durum yaratmaya çalışmışlardır. Gitgide daha çok ülkenin desteğini kazanmışlar ve Arap halkının emperyalizme karşı mücadele tarihinde şanlı, coşkun bir sayfa yazmışlardır. Filistin halkının, zorbalıktan korkmamak ve uzun süreli silahlı mücadelede sebat etmek şeklindeki devrimci ruhu, gerek Çin ve gerekse Üçüncü Dünya'nın milli kurtuluş mücadelesi için büyük bir ilham kaynağıdır...

«Orta Doğu çok önemli bir stratejik konuma sahiptir ve petrol kaynakları bakımından çok zengindir. Süper devletler yenilgiyi hemencecik kabullenmeyecekler, Avrupa ve Avrupa'nın kanadını teşkil eden Orta Doğu üzerindeki rekabetlerini yoğunlaştırma stratejisinden vazgeçmeyeceklerdir. Bu rekabet gitgide şiddetlenmektedir. Süper devletler Orta Doğu'daki «Ne savaş, ne barış» durumunu sürdürmeye çalışmakta ve Filistin halkıyla diğer Arap halkları arasında anlaşmazlık çıkarmak için her çareye başvurmaktadırlar...

«Arap halkının 'doğal müttefiki' olduğunu iddia eden süper devlet, bir kesimi destekleyip diğer kesime saldırarak Filistin ve Arap halklarının birliğini bölmeye ve mücadelelerini baltalamaya dahi yeltenmektedir. Her iki süper devlet birbirlerini tecrit etmeye ve altetmeye, kendi güç ve nüfuz-

çözümleri reddedecektir

lişki kurmaya hazırlanıyorlar. Sosyal - emperyalistler kendi nüfuz bölgelerini korumak ve geliştirmek, aynı zamanda Amerika'nın nüfuz alanına sızmaktan başka bir şey düşünmüyorlar. Onların «toptan çözüm» dedikleri şey, Arap ülkelerinin İsrail'i tanımaya razı edilmeleri, Sovyetler Birliği'nin Orta Doğu'ya dilediği gibi karışma hakkının resmen tanınması ve Filistin sorununun küçük bazı tavizlerle bir «mülteci sorunu» olarak geçiştirilmesinin sağlanmasıdır.

Bütün bu gelişmeler, dünya halkları açısından evrensel bir ders niteliği taşımaktadır: **iki süper devletten biriyle uzlaşmak veya ona karşı mücadele etmemek, diğerinin de işine yaramaktadır.**

Dergimizin 23. sayısında da belirttiğimiz gibi, Arap ve Filistin halklarının haklı davasının çözümünün anahtarı, **iki süper devlete ve İsrail saldırganlarına karşı birlik ve kararlı mücadeledir.** Bu sayımızda, Orta Doğu'daki son gelişmeleri, Sovyet sosyal - emperyalizminin tutumunu ve Çin Halk Cumhuriyetinin siyasetini yansıtan çeşitli belgeleri okuyucularımıza sunuyoruz. Bu yayınımıza gelecek sayımızda, sosyal - emperyalistlerin Mısır üzerinde nasıl hegemonyacı bir siyaset izlediklerini ortaya koyan belgelerle devam edeceğiz.

Çin ziyareti sırasında, Ebu Cihad, Deng Siao-ping ile görüşürken.

Temmuz günü Pekin'de verilen ziyafette:

ların arttırmaya çalışıyorlar. Süper devletlerin saldırganlığı ve hegemonya mücadelesi, Orta Doğu halklarına çok acı çektirmiştir. Ama aynı zamanda, bölgedeki halkın uyanmasını sağlamış, mukavemet ve mücadelenin güçlenmesine yol açmıştır...»

EL FETİH MERKEZ KOMİTESİ ÜYESİ VE EL ASİFA KOMUTAN YARDIMCISI EBU CİHAD'IN SÖZLERİ:

«Millî birliğimizi ve Arap birliğini korumamız gerektiğini kendi tecrübelerimizle gördük. Silahlı mücadelemizi ve siyasi faaliyetlerimizi güçlendirdik... Bu savaşta sadık dostlarımız, siz ve Üçüncü Dünya'nın bütün diğer halkları ve hükümetleridir...

«Mücadelemiz, Filistin halkının devrimi ilerletmek için hiç bir fedakarlıktan kaçınmayacağını herkese ispatlamıştır. Filistin'in kurşunları ve Arap halk kitlelerinin iradesi, 'Ne savaş, ne barış' siyasetinin artık bu bölgede sökmediğini ispatlamıştır. Filistin'in menfaatlerine zarar veren barışlar geçerli olamayacaktır. Filistin topraklarında Siyonizm varolduğu sürece, Filistin devrimi mücadele yolunda ilerleyecektir...

«Emperyalizm ve Siyonizm asla ellerini bölgeden çekmeyecek ve Arap kitlelerinin birliğini yıkmak, bizi birbirimize kırdırtmak için her çareye başvuracaklardır. Ama Arap kitlelerinin birliği, Üçüncü Dünyanın birliği ve mücadelemizi destekleyen bütün ilerici güçlerin birliği, emperyalizmin ve Siyonizmin bütün tertiplerini mutlaka alt edecektir.»

Filistin davası karşısında Çin ve Sovyetler Birliği'nin tutumu

Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ)'nün Çin'deki Elçisi ile Almanya Komünist Partisi (Marksist - Leninist)'in Merkez Organı Roter Morgen gazetesinin Mayıs 1975'te yaptığı görüşmeden bir parça (Roter Morgen, sayı 38-20 Eylül 1975).

Roter Morgen: Filistin devriminin sosyalist ülkeler tarafından, öncelikle Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti tarafından desteklenmesinin ne gibi bir önemi vardır?

Ahmet A. El Aydi: İlişkiler ve destek söz konusu olduğu zaman, Çin ve Arnavutluk bir yana ve örneğin Sovyetler Birliği öbür yana. Çin ve Arnavutluk'un bize karşı taktik değil, ilkeli bir tavrı vardır. Bu nedenle Çin ve Arnavutluk'la stratejik ilişkilerimiz var.

Diğer dostlar, örneğin Sovyetler Birliği, hedefe giderken, bizimle bir süre için beraberdir. Onlarla dostluğumuzu koruyoruz ve onları bizim tarafımızda tutmaya çalışıyoruz. Onlar, bizim, örneğin siyonistlerden bir parça Filistin toprağını geri almamızı destekliyorlar. Filistin'in temsilcisi olarak FKÖ'yü tanıyorlar. Fakat bazıları bizim dostluğumuzdan yararları olduğunu düşünüyor. Ama bizim gerçek dostlara ihtiyacımız var. Bazılarının Filistin kapısından geçerek petrol kaynaklarına varmak istediklerini biliyoruz.

Çin halkıyla ve hükümetiyle fevkalade ilişkilerimiz var. Çin ilkeli bir tavır alıyor, taktik değil. On senedir Çin'le ilişkimiz var. Cezayir'den sonra FKÖ'nün ikinci bürosu burada kurulmuştu. Çin'le hiç bir uzun tartışmamız yok. Bizi tamamen anlıyorlar, burada gözümüzü dört açmamıza gerek yoktur. Çin emperyalist bir devlet olmak istemiyor, büyük devlet hırsları yok. Çin, FKÖ'ye ilkeli bir destek sağlıyor ve bu bir gerçek, hayal değil. Hiç tereddütsüz bir destek bu.

...Çin başka ülkelerin iç işlerine karışmıyor. Çin görüşmelere karşı değildir. Fakat mesele ne tür görüşmeler olduğudur. Bize şöyle söylüyorlar: Görüşmeler mücadelenize son veremez, silahı elden bırakmayınız, görüşmelerde bulunurken mücadelenizi kuvvetlendiriniz. Çin'i suçlamak isteyenler siyonist taraftarlarıdır, siyonistleri korumak isteyenlerdir.

Genç Çin kız milisleri, Filistinli genç kızlara silah kullanmayı öğretirken.

Çin Dışişleri Bakanı Çiao Kuan-hua'nın 26 Eylül 1975'te Birleşmiş Milletler'de yaptığı konuşmadan

«Tek sorumlu süper devletlerdir»

«Ekim savaşından bu yana, Orta Doğu'da bir «Ne savaş, ne barış» durumu süregelmektedir. Bu, iki süper devletin, Arap ve Filistin halklarının iradesine aykırı bir biçimde, çeşitli alanlarda şiddetli bir rekabete girişmelerinin sonucudur. Bu süre içersinde, Mısır ile İsrail ve Suriye arasında çeşitli anlaşmalar imzalandı. Geçenlerde Mısır ile İsrail arasında yeni bir anlaşma daha imzalandı. Ne var ki Orta Doğu sorunu çözülmüş olmaktan uzaktır. Bu durumun tek sorumlusu süper devletlerdir. Ekim Savaşından bu yana, Orta Doğu sorununun çözümü için bir süper devlet «toptan çözüm», diğeri ise «adım adım çözümü» tercih etmektedir. İkisi de vargücüyle kendi durumunu iyileştirmeye, öbürünü karalamaya çalışmakta ve ikisi de Arap ve Filistin halklarının dostuymuş gibi davranmaktadır. Aslında ABD, Orta Doğu sorununun esaslı bir çözümünden yana olmadığı gibi, Sovyetler Birliği bu konuda daha da gönülsüzdür...

«...Şimdi Orta Doğu sorununda temelde bir değişiklik olmuş mudur? Hiç, gerçekten hiç. Son tahlilde 'Orta Doğu'nun kaderini tayin edecek olan, kağıt üzerindeki anlaşmalar değil, halkın mücadelesidir. Şimdi yakın bir ilgiyi ve uyanıklığı gerektiren şey, süper devletlerin, Arap birliğini baltalama gayreti içersinde, mevcut durumu fırsat bilerek nifak tohumları saçmakta oluşlarıdır. Arap ve Filistin halkları hiç bir zaman bu oyuna gelmemelidirler.»

«Bağımsız Bloksuz Türkiye İçin İncirlik Yürüyüşü» büyük çoğunluğun desteğini kazanan başarılı bir hareket oldu. İki süper devletin işbirlikçileri olan faşistlerin ve revizyonistlerin, yürüyüşü bozguna uğratmak için sürdürdükleri çabalar, sonunda onların tecrit olmalarına yol açtı. İki süper devlete karşı bağımsızlık bayraklarını yükselten devrimci örgütler ve yürüyüşçüler ise, geniş halk kitlelerinin desteğini aldılar. Bu yürüyüşe CHP'li bir çok yurtsever katıldı. TSİP'in tabanındaki yurtsever unsurlar TSİP revizyonistlerinin bütün aleyhte propagandalarına rağmen yürüyüşe katıldılar. Bu yürüyüşün bizlere öğrettiği en büyük ders şudur: Halkın menfaatlerini savunursan, küçük bir azınlığın ihtiyaçlarına değil, geniş kitlelerin ihtiyaçlarına önem verirsen, revizyonist ve Troçkist yalan dolandan korkmayıp cesur davranırsan, başlangıçta az da olsan, bu haklı davan mutlaka işçiler, köylüler ve bütün halk tarafından desteklenecektir. Öyleyse İki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı bağımsızlık bayraklarını daha da yükseltmek için ileri.

İncirlik yürüyüşünden çıkan dersle

İKİ SÜPER DEVLETE
BİZİ EN GENİŞ KİTL

İNCİRLİK YÜRÜYÜŞÜ HALKIN DESTEĞİNE VE FEDAKARLIĞINA DAYANDI

Yürüyüş kolunun dört gün boyunca önünden geçtiği fabrikaların işçileri, köy ve kasabaların halkı, tarlalarda çalışan tarım işçileri, otobüs, minibüs, kamyon ve tren yolcuları, TIR kamyonlarının şoförleri, özel arabaların sürücüleri; yürüyüşçüleri coşkun bir şekilde alkışladılar, devrimci sloganları hep birlikte attılar.

Yürüyüş kolunun yolu üstünde bulunan köylerin devrimcileri bizleri kendi hazırladıkları pankartla karşıladılar. Bir çok yerlerde halk, polis ve jandarma baskısına rağmen yollara çıkarak yürüyüşçüleri uğurladı. İskenderun Demir Çelik Fabrikasının önünden geçilirken jandarma geniş ölçüde tertibat almış ve işçilerin yürüyüşçülerle görüşmesini engellemeye çalışmıştı. Ama işçiler yürüyüş koluna büyük sevgi gösterisinde bulundular.

Payas'ta, jandarmalar silahlarını yürüyüşçülerin üzerine çevirerek halka gözdağı vermeye çalıştılar. Buna rağmen Payaslılar yolun iki yanına dizilerek yürüyüşçüleri alkışladılar.

Veysiye köylüleri, yürüyüşçüleri büyük bir antiemperyalist coşkunlukla karşıladılar. Yaşlı bir köylü, megafonla yaptığı konuşmada gençlere öğütlerde bulunarak, iki süper devlete karşı mücadelede köylülerin bizimle omuz omuza olduğunu gösterdi. İhtiyar köylü konuşmasının sonunda orada bulunan köy halkına «Ey millet, evlerinize gidin, aş, ekmek, su ne bulursanız alın getirin, gençleri doyuralım, haydi durmayın» diye seslendi. Yürüyüşçüler de kendisine «Devrimci babamız» diye tezahuratta bulundular. Bağımsızlık duygusunun köylülerde ne kadar köklü ve canlı olduğunu gözlerimizle gördük. Bu duyguyu yok etmeye, ne faşistlerin, ne de revizyonistlerin gücü yetmeyecektir.

Ceyhan'a girişte bizi en önde inşaat işçileri karşıladılar. İşi bırakıp Ceyhan'ın dışına kadar bizimle birlikte yürüdüler. Yine Ceyhan'a girişte Urfa'lı tarım işçileri uzaktaki tarlalardan kadınlı erkekli koşarak bize su taşıdılar. Halkımız yürüyüş boyunca bizi susuz bırakmadı.

Ceyhan'ın dışında Kızıldere köylülerinin yürüyüşçüleri beklediklerı haberi geldi. Ama köyün uzak olması nedeniyle Çokça köyünde mola vermek zorunda kaldık. Bunun üzerine Kızıldere köylüleri traktörlere binerek Çokça köyüne geldiler. Kadın erkek, genç, yaşlı hep bir ağızdan «Bağımsız Türkiye» diye bağırıyorlardı. Bu manzara hepimizin gözünü yaşarttı. Bir köylü genç, devrimci şiirler okudu. Bir kısım arkadaş, Kızıldere köylüleri ile birlikte köye gittiler. Orada köylülerle çeşitli konuları konuştular.

derdiler. Ayrıca çay demleyip ikram ettiler. Ayn gün, akşama yakın, İskenderun CHP İlçe Yönetim Kurulu tarafından üç kasa üzüm ve çeşitli yiyecekler getirildi. Veysiye köyünde köylüler traktörle su yoğurt ve ekmek getirdiler. Geceleyin iki traktör farlarını yakarak bizlerin aydınlanmamıza yardım etti. Çokça, Kızıldere ve Misis köylerinde para ve yiyecek yardımları yapıldı. Köylüler, karpuz, üzüm domates ve köy ekmeği verdiler. Misis'te bir fırıncı 15 ekmek bağış yaptı. Ceyhan'da bir yoğurtçu 3 kilo yoğurt bağışladı. Samandağ'dan hemşireler, yürüyüş için ilkyardım malzemeleri ve çeşitli ilaçları gönderdiler.

Toprakkale'de olan bir olay ise zalimlerin tec rit olduğunu ve halkın onlara boyun eğmediğin bir kere daha ispatladı. İkinci gün öğleden sonra su içmek için Toprakkale'ye yakın Taşocağı deni len yerde mola verdik. Polisler, bizden önce gelip iki pınardan birini bulandırmışlar. Yukardaki büyük pınarın yerini söylememeleri için de oradaki çadır larda oturan göçebelere baskı yapmışlar. Biz, po lislerin bulandırdıkları pınarın başında su içmek için kuyruğa girdiğimizde ihtiyar bir köylü kadın şöyle seslendi: «Evlatlarım, suyu polisler bulandırdı. Yu karda büyük bir pınar var. Bize söylemeyelim diye baskı yaptılar. Ama söylüyorum işte. Varın yukar daki temiz sudan için» Bütün arkadaşlar çok duy gulandılar ve polisi «kahrolsun polisler» diye pro testo ettik. Yaşlı ana da elleriyle tempo tutarak bi ze katıldı. Polislerin ise başı yerdeydi.

İNCİRLİK YÜRÜYÜŞÜNDE ORTAYA ÇIKAN HATALAR

Bir hareketin olumlu yönlerini ortaya koyarken yapılan hataları asla gözden uzak tutmamalıyız. İncirlik yürüyüşünde ortaya çıkan hatalar nelerdi? Bunları tespit edebildiğimiz ölçüde ve imkanlar dahilinde ele almaya çalışacağız.

1. Ön hazırlık ve propagandada yetersizlik:

Her kitle hareketi önceden hazırlanan bir ka muoyuna dayanır. Burada da başlıca silahımız pro pagandadır. İncirlik yürüyüşünde yeterli hazırlık ve propagandanın yapılmamış olduğu açıktır. Yürü yüşün sonunda Adana'da yapılacak mitingin çağrı sını ihtiva eden afişler Adana'da son gün ve yeter siz bir şekilde yapıldı. Bildiri dağıtımı son derece yetersizdi. Yürüyüş boyunca yoldan geçen taşıtlarda onbinlerce kişiye propaganda bildiri ve bro şürler dağıtılabilirdi. Bu da doğru dürüst yapılmadı Halkın Sesi satışı son derece yetersizdi. Yürüyüşü düzenleyen arkadaşlar Halkın Sesi satmayı akılları na bile getirmemişlerdi. Başka yerlerden gelen ar kadaşların az sayıda getirdiği dergi satıldı yürüyüş boyunca.

Yürüyüşten önce basın toplantıları ve bazı yer lerde küçük kitle toplantıları yapılabilirdi. Bu da yetersiz kaldı.

Kitle hareketlerinde basınla iyi ilişkiler kurma ya özel bir önem verilmelidir. Bu yapılmadı. Basın mensuplarına her türlü kolaylığın gösterilmesi gere kirken, zaman zaman sekter tavırlar takınan ve ba sın mensuplarına hor davranan arkadaşlar oldu Basın mensuplarının fotoğraf çekmelerini kısıtla mak iyi bir sonuç vermedi. Bu tip davranışlar, unut mayalım ki, hakim sınıfların, basını hor gören tutumlarına çok benzemektedir. Devrimciler, fikri emekçisi durumundaki basın mensuplarına azami kolaylığı göstermelidirler. Bu aynı zamanda o kitle hareketinin basında daha iyi bir şekilde yer alma sına yol açacaktır.

Yolda su içmek için mola yeri ararken DSİ'de çalışan iki işçi, sulama motorlarını çalıştırarak bizlere su sağladılar. Onlar, «Bu dava bizim de davamızdır. Sınıfımızın bilincindeyiz» dediler.

Bir keresinde, yolun kenarına çıkıp yürüyüşçüleri bekleyen bir köylü gördük. Elinde düz bir tahta vardı. Üzerine «Hoş geldiniz devrimciler» diye yazmıştı. Duygularını karton bulamadığı için tahtanın üzerine yazmıştı.

Yürüyüş ilerledikçe Doğu Anadolu'nun çeşitli yerlerinden akın akın yurtseverler gelip yürüyüşe katılıyorlardı. Yürüyüşe, Adana, İskenderun, Mersin, Samandağ, Tarsus, Yenice, Gaziantep, Kahraman Maraş, İstanbul, Ankara, Malatya, Diyarbakır, Elazığ, Ceyhan, Erzin, Pazarcık, Dörtyol, Kozan, İslahiye, Tunceli'den devrimciler ve yurtseverler katılmışlardı.

Yürüyüş tamamen halktan toplanan bağışlar ve yiyeceklerle devam etti. Tek dayanağımız işçilerin, köylülerin, yurtseverlerin yoksul bütçelerinden verdikleri bağışlardı. 300 yürüyüşçünün dört gün süreyle yeme ve içmelerinden tutun da ilaçlarına kadar herşey tamamen halktan toplanmıştır. Yürüyüş boyunca propaganda ve bağış komiteleri halka yürüyüşün amacını anlattı ve yürüyüşü desteklemelerini istedi.

Payas'ta, halktan 148 lira, ayrıca üç karpuz, üç ekmek, birer kesekağıdı üzüm ve domates bağış olarak toplandı. İskenderun Demir Çelik İnşaatlarında çalışan bir işçi arkadaş, «Bu bizim davamız, ay sonu, cebimde para kalmadı. Ama şu son bir lirayı kabul edin» diyerek cebindeki son kuruşu da bize verdi. İlk gece konakladığımız köyde köylüler yürüyüşçüleri aydınlatmak için lüks lambası gön-

KARŞI MÜCADELE LERLE BİRLEŞTİRDİ

Yol boyunca faşist ve revizyonist sloganlar yer- ərden ve duvarlardan silindi. Yerine devrimci, anti- mperyalist anti-faşist sloganlar yazıldı. Yazı yaz- ıak önemli bir propaganda aracıydı ve bu imkanı zami ölçüde kullandık.

2. Demokratik haklar **mücadeleyle savunulur ve elde edilir.**

Yürüyüş boyunca ve daha sonra demokratık akların savunulmasına gereken önem verilmedi. dana'da miting için verilen alan, çöp ve inşaat mo- ɔzları ile dolu, miting yapmaya elverişli olmayan ɔk kötü bir yerdi. Miting için dilekçe veren arka- aşların gösterilen alanı önceden görmeleri ve bu- aya itiraz etmeleri gerekirdi. Çünkü daha önceki nitinglerin yapıldığı alan başkaydı. Kanuni miting apmayı sadece hakim sınıflara veya CHP'ye layık ɔrüp, «bize bu kadarını da verdiklerine şükrede- m» tutumu teslimiyetçi bir tutumdur. Bizler, de- ıokratik haklarımızı sonuna kadar ve kararlılıkla avunmazsak, hakim sınıflar elbette bize lütufta bu- ınmayacaklardır.

Mersin ve Ceyhan'da miting için gerekli huku- i formalitelerin yerine getirilmemesi, polis baskı e oyunlarına boyun eğilmesi, ciddiyetten uzak, tes- miyetçi tutumlardır.

Adana'da miting alanına itiraz etmemenin ya- ıısıra, kürsü ve mikrofonun temin edilmemesi de ıüyük bir hatavdı. Megafonla miting yapılması cid- li olmayan bir tutumdu.

Bunların dışında, hukuki meseleler de küçüm- ɘendi. Miting ve yürüyüş için izin alma işlemlerin- le, kanunsuz olarak nezarete alınanlarla ilgilenme şlerinde, kesin olarak bir hukuk bürosuna ihtiyaç 'ardı. Böyle bir büronun kurulmaması ve hukuki şlere önem verilmemesi, polisin yakaladığı devrim- :ilere daha fazla işkence yapabilmesinde etken ol- lu. Polis, yakaladıklarıyle meşgul olan kimseyi gör- nediği zaman, daha da cesaretlendi ve baskılarını ırttırma imkanı buldu.

3. Örgütsüzlük, disiplinsizlik, hotzotçuluk:

Yürüyüş boyunca örgütlenmenin çok zayıf ol- luğu, başıbozuk eğilimlerin sık sık ortaya çıktığı ɔrülüyordu. Bireycilik ve disiplinsizlik, örgütsüzlü- ıün bir sonucuydu. Bu tip eğilimlerin ortaya çıkma- ıı bazı yürüyüş yöneticisi arkadaşların sinirlenme- erine, hatta giderek hotzot etmelerine yol açıyor- lu. Ancak şunu söylemek gerekir ki, bir miting ɔöneticisi sabırlı olmak ve devrimcileri ikna etme- ve çalışmak zorundadır. Bazı arkadaşlar ortalıkta ıɔsık bir suratla dolaşarak veya sağa sola bağırarak lisiplini sağlayacaklarını sanıyorlarsa aldanıyorlar. Bir devrimci önder, daima güleryüzlü olmalı, dev- rimci arkadaşlarıyla kaynaşmaya büyük önem ver- meli, bir bürokrat gibi davranmamalı ve asla bağı- rıp çağırmamalıdır. Böyle olumlu davrandığı zaman büyük çoğunluğun gönüllü olarak ve şevkle disipli- ne uyduğunu görecektir.

Yürüyüşteki bir hata da o bölgenin devrimcile- rine yeteri kadar inisyatif verilmemiş olmasıydı. Biz, daima mahalli devrimcilere dayanmaya ve on- ların inisyatifini geliştirmeye önem vermeli ve on- ların önderlik yeteneklerini geliştirmeliyiz. Onları geri plana itmek, onları geliştirmez ve mahalli dev- rimciler içinde tepkilere yol açar.

4. Sekterlik:

Yürüyüşe katılan arkadaşların bir kısmında, özellikle genç devrimci arkadaşlarda, sekterlik hay- li yoğundu. Mesela arkadaşlardan bir kısmı, özel arabaların yürüyüş kolunu selamlamasını kötü bir olay olarak değerlendiriyorlar ve hatta destekleyen özel arabalara kızıyorlardı. Onlar, düşmana karşı en geniş birliği kurduklarından sevineceklerine, duygularına kapılıp müttefikleri reddeden, siyasi hedefi görmeyen bir tutum takınıyorlardı. Eğer özel arabası olan insanlar da bizi destekliyorsa buna sevinmeliyiz. Demek ki, yurtsever saflar genişliyor. Ayrıca özel arabası olanlara düşman kesilirsek, kü- çük burjuvazinin bir kısmına, hatta Almanya'dan gelen işçilere düşman olmamız gerekir ki, bu da herhalde saçmalık olur.

Sektarizmin bir başka örneği de bazı kişilerin, yürüyüşün önünde Türk bayrağının taşınmasına kar- şı çıkmalarıydı. Onlara göre, bu bayrak hakim sınıf- ların bayrağı idi. Bu arkadaşlara şöyle cevap ve- rildi: Bu bayrak, emperyalistlere karşı verilen Milli Kurtuluş Savaşı içinde ortaya çıkmıştır. Faşistlerin ve gericilerin özlemini çektikleri bayrak, üç hilalli Osmanlı bayrağıdır. Biz, bugün bağımsızlık mücade- lesi veriyoruz. Bu topraklar üzerinde emperyalistle- rin bayraklarını görmek istemiyoruz. Ve biz, burju- vazinin yere attığı bu bayrağı yerden alıp tekrar yükseltiyoruz. Uzun bir tartışmadan sonra Troçkist ve revizyonist fikirler yenildi ve büyük bir çoğun- lukla bayrağın yürüyüşün önünde taşınmasına ka- rar verildi.

SONUÇLAR

● İncirlik Yürüyüşü, iki süper devlete karşı bağımsızlık bayraklarını cesaretle yükselttiğimiz za- man, başta işçi ve köylüler olmak üzere geniş kit- leler tarafından coşkunlukla desteklendiğimizi bir kere daha gösterdi.

● Bir kitle hareketi maddi ve manevi olarak daima kitlelere dayanmalı, halkın fedakarlığına gü- venmelidir.

● Hakim sınıfların çeşitli baskı ve oyunları, tehditleri karşısında gerilemeyen ve haklarını sonu- na kadar savunan tutum hakim sınıfları gerilete- bilmektedir. İskenderun kaymakamının «sizi NATO köprüsünden denize dökerim» gibi tehditlerinin bo- şa çıkarılması bunun en güzel örneğidir.

● Yürüyüşe katılanların büyük çoğunluğu işçi- ler ve köylülerdi. Mitingden sonra yakalananların yüzde sekseni işçi ve köylüydü. Bu durum da işçi- lerin ve köylülerin bağımsızlık mücadelesinin en önünde yer aldıklarını gösterdi. Bu gerçek, «kitlele- rin mücadele edemeyeceği», «Onların yerine küçük azınlıkların mücadele etmesi gerektiği» şeklindeki Troçkist teorilere ve «Kitlelerin ancak kendi acil talepleri için mücadele edebileceklerini», «bağımsız- lık gibi siyasi meselelerin onları ilgilendirmeyeceği- ni» ileri süren revizyonist teorilere ağır bir darbe oldu.

● Yürüyüşte bulunan az sayıdaki kadın dev- rimci, canla başla yürüdüler ve erkeklerden geri hiç bir yanlarının olmadığını ispatladılar. Yol boyunca kadın tarım işçileri yürüyüşe belli bir süre katılıp pankart taşıdılar ve bağımsızlık mücadelesinde ka- dınların önemli rolüne dikkat çektiler. Bütün bun- lar, kadınların böyle meselelere karışmamaları ge- rektiği şeklindeki düşünceleri geriletti.

● Yürüyüşe çeşitli milliyetlerden devrimciler katıldı. Yürüyüşte Kürt, Türk ve Arap milliyetinden devrimciler vardı. Böylece bu yürüyüş, bağımsızlık bayraklarının, omuzomuza vermiş Türkiye'nin çeşit- li milliyetlerinden halkının ellerinde yükseldiğini gös- terdi. Yürüyüş, halkların kardeşliğinin canlı bir ör- neği idi.

● Yürüyüş sırasında faşistlerin kalleşçe saldı- rısı, bir kere daha gösterdi ki, faşistler iki süper devlete karşı mücadele eden yurtseverlerin can düşmanıdırlar. Aynı şekilde yakalanan devrimciler de gördüler ki, polis iki süper devlete karşı müca- dele edenlere karşı büyük bir hınç duymakta ve şöyle demektedir: «Ya Amerikaya ya da Rusya'ya sırtımızı dayamak zorundayız.» Bu da hakim sınıf- ların iki süper devletten birine ve zor durumda kal- dığı zaman Sovyet sosyal - emperyalistlerine sırt dayamaya hazır olduklarını göstermektedir.

● TSİP'lilerin sosyal-emperyalist işbirlikçisi yüzleri iyice açığa çıktı. Yürüyüşü engellemek için ellerinden geleni yaptılar. Böylece Rus uşağı olduk- larını ve halk kitlelerinin ABD emperyalizmine kar- şı tutarlı bir mücadele yürütmesinden yana olma- dıklarını göstermiş oldular.

● Yürüyüş ve sonrası, devrimci arkadaşlar için bir okul oldu. Onları çelikleştirdi ve halka olan inançlarını arttırdı. Bütün arkadaşlar, faşistlerin di- namitli, silahlı saldırısına, göğüslerini gererek karşı durdular. Bir avuç faşistin zorbalığı, bağımsızlık yo- lunda ilerleyen yurtseverlere vız gelir.

ÖNÜMÜZDEKİ GÜNLERDE BAĞIMSIZLIK BAYRAKLARINI DAHA DA YÜKSELTMELİYİZ

Önümüzdeki günlerde Amerikan Dışişleri Ba- kanı Henry Kissinger, Kıbrıs konusunda Türkiye Hü- kümetiyle pazarlıklar yapmak üzere ülkemize gele- cek. İki süper devlet Kıbrıs'ta hegemonya mücade- lesini devam ettiriyorlar ve halkları birbirine kırdı- rıyorlar. Sovyet sosyal-emperyalistleri bulanık suda balık avlamaya çalışıyor. Bu durumda Türkiye'nin bütün devrimci güçleri, bütün yurtseverler bağım- sızlık bayraklarını daha da yükseltmeli, iki süper devletin Kıbrıs'ta bölge halkları üzerinde oynadıkla- rı oyunlara dur demelidirler. Türkiye hakim sınıfla- rının Kıbrıs'ta sürdürdükleri işgale son vermeleri için bütün yurtseverler ayağa kalkmalı ve Kıbrıs'ın bağımsızlığını kararlılıkla savunmalıdırlar. Kıbrıs'ın işgalinin devam ettirilmesi karşısında sessiz kalma- yalım. İki süper devletin ülkemize ve bölgeye daha fazla el atmalarına sessiz kalmayalım.

İki süper devlet, çekin elinizi Kıbrıs'tan!
Bütün yabancı askerler Kıbrıs'tan dışarı!
Kahrolsun iki süper devlet. Yaşasın üçüncü dünya!

Marksist Ustaların Işığında

KEMALİST DEVRİM-7

DEVRİMCİ TARİHİN MİRASÇISI PR

Tasfiyeciler, Milli Kurtuluş Savaşımızın ve Mustafa Kemal'in «tam bağımsızlık» ilkesinin mirasına sahip çıkmamıza hücum ediyorlardı. Onlara göre, bu «mirası» Nihat Erim devam ettiriyordu, hatta Bülent Ecevit bile bu mirası reddetmişti. Ve tasfiyeciler şöyle yazıyorlardı:

«Şafak revizyonistleri, bu 'miras' diye her olur olmaz şeye sarılan aç, gözlü bezirganlar, M. Kemal hareketini değerlendirirken K. Satır güruhuyla birleşmektedir.» (Genel Eleştiri)

KURTULUŞ SAVAŞININ MİRASINI SAVUNUYORUZ, KEMALİST İDEOLOJİYİ DEĞİL

Bu arada tasfiyeciler, sık sık yaptıkları gibi sahtekarlığa başvurarak devrimcilerin «Kemalizmi» bir miras olarak savunduklarını iddia ettiler. Oysa bugün yayınlanan bütün belgeler göstermektedir ki, devrimcilerin savundukları miras, Kemalizm değil, **Milli Kurtuluş Savaşı ve «tam bağımsızlık» ilkesidir.**

Kemalizm, burjuvazinin ideolojisidir. Biz ise Marksistiz. Biz, bir **ideoloji** olarak Kemalizmi savunmuyoruz, işçi sınıfının devrimci ideolojisini savunuyoruz. Ama biz Kemalistlerin önderlik ettikleri Milli Kurtuluş Savaşımızı, halkımızın devrimci tarihinin bir parçası olarak görüyor ve bu devrimci mirası savunuyoruz. Aynı şekilde Baba İshak'ların, Şeyh Bedrettin'lerin, Pir Sultan Abdal ve diğer halk önderlerinin isyanlarını devrimci bir miras olarak savunuyoruz, fakat onların ideolojileri olan din ve mezheplerin bayrağını açmıyoruz. Engels, 15. yüzyılda Almanya'da görülen köylü isyanlarının devrimci mirasını büyük bir heyecanla savunuyordu, ama onların önderlerinin, sözgelişi bir Tomas Münzer'in Rafızi Hıristiyan ideolojisine sahip çıkmıyordu.

Kemalizm, batı burjuvazisinin evrensel ideolojisinin Türkiye'de savunulmasından başka bir şey değildir. M. Kemal, Kurtuluş Savaşı yıllarında Büyük Fransız İhtilalinin hürriyet, bağımsızlık ve milli egemenlik gibi devrimci fikirlerini savunuyordu. Bağımsızlığın ve hürriyetin kazanılması, saltanatın yıkılarak milli egemenlik ilkesinin gerçekleşmesi için, bütün burjuva devrimcileri gibi tek bir yol görüyordu: **Devrim yolu.** Bu sebepledir ki, M. Kemal emperyalistler karşısında milli kölelik ve teslimiyet yolunu reddetti, ve Türkiye halkının silaha sarılarak yurdunu kurtarmasına önderlik etti. M. Kemal, Kurtuluş Savaşı yıllarındaki konuşmalarında istiklal ve hürriyetin emperyalistler tarafından bağışlanamıyacağını sürekli olarak belirtiyor ve devamlı olarak şu fikri işliyordu:

«...İstiklalimize tecavüz edenler kimler olursa olsun, onlara bütün milletçe müsellehan (silahlı olarak) mukabele ve onlarla mücadele eylemek icabediyordu.» (58)

Saltanatı yıkarken ise şöyle demekteydi:

«...Egemenlik ve sultanlık hiç kimse tarafından hiç kimseye, ilim icabıdır diye, müzakereyle, münakaşa ile verilmez. Egemenlik, sultanlık, kuvvetle, kadrile ve zorla alınır. Osmanoğulları zorla Türk milletinin egemenlik ve saltanatına el koymuşlardı. Bu tasallutlarını altıyüz yıldan beri idame ettirmişlerdi. Şimdi de, Türk milleti bu mütecavizlerin hadlerini bildirerek egemenlik ve saltanatını, isyan ederek kendi eline bilfiil almış bulunuyor.» (59)

Nihat Erim'lerin, Kemal Satır'ların ve her türden 12 mart faşistinin bu devrimci felsefe ve eylemle ne ilgileri vardır?

M. Kemal'in Kurtuluş Savaşı yıllarındaki konuşma ve görüşlerini incelediğimiz zaman, O'nun Avrupa'daki burjuva devrimlerinin, özellikle Fransız Büyük Devriminin ideolojisini ne kadar ateşli bir ihtilalci ruhla savunduğunu görürüz. Bu tutuma saygı duymayan bir insan, Marksist olamaz. Ama bu tutuma saygı duymak, Kemalizmi benimsemek değildir. Çünkü çağımızın devrimci ideolojisi, artık burjuva devrimciliği değil, proletaryanın ideolojisi olan Marksizmdir.

İNSANLIK TARİHİNİN DEVRİMCİ FİKİR VE EYLEM MİRASININ BUGÜNKÜ SAHİPLERİ MARKSİSTLERDİR

Kurtuluş Savaşı ve saltanatın yıkılmasından sonra ise, Kemalizm bir burjuva ideolojisi olarak devrimci içeriğini kaybetmiş, bu ideolojinin işçi ve köylülere karşı olan yönü ön plana çıkmıştır. Esasen bütün dünyada burjuvazi devrimci olduğu dönemi arkada bırakmış, gericiliğin başlıca temsilcisi haline gelmişti. Nitekim Kemalizm, Kurtuluş Savaşı yıllarındaki burjuva - devrimci fikirleri bir kenara bıraktı ve batının emperyalist burjuvazisinin kozmopolit ideolojisini benimsedi. Devrimci milliyetcilik ise şovenizme dönüştü.

Kemalizm, bazılarının iddia ettiği gibi, yeni ve eşi görülmeyen bir ideoloji değildir. Kemalizm, batılı ülkeleri burjuvazisinin önderliğinde sistemleşen burjuva ideolojisinin Türkiye'de savunulmasından başka birşey değildir. Elbette zamanın Türkiye şartları içinde yoğrularak biçimlenmiştir. Bütün ideolojiler gibi, burjuvazinin ideolojisi de evrenseldir. Çünkü sınıflar evrenseldir. Toplumlar tarihin belli aşamalarında belli sınıflara bölünürler ve bu sınıflar dünyanın her yerinde çeşitli renklere bürünmekle beraber öz olarak aynı ideolojiyi savunurlar.

Marksistler proletaryanın temsilcisidirler. Bu sebeple burjuva ideolojisini savunmazlar. Aynı zamanda Marksistler, insanlık tarihinin devrimci eylem ve fikir mirasının bugünkü sahipleridir. Marksizm, insan düşüncesinde bir devrimdir, tarihi değiştirecek yeni bir sınıfın, proletaryanın ideolojisidir. Bütün devrimler gibi, insan düşüncesindeki bu devrim de, kendinden önceki bilim ve fikir mirası üzerine inşa edilmiştir. Marks ve Engels, burjuva ideolojisini esaslı bir eleştiriye tabi tutmuşlar, bilimde bir devrim yaparak proletaryaya dünyayı değiştirecek yeni bir ideoloji armağan etmişlerdir.

Dünyanın bütün ülkelerinin Marksistleri, burjuvazinin ve feodalitenin ideolojisini reddeder ve bu sınıflara karşı kararlı bir mücadele yürütürler. Proletarya, bu mücadelede kendi ülkesinin tarihindeki devrimci mücadelelerin, devrimci fikir, kurum ve geleneklerin biricik mirasçısıdır. Çünkü, burjuvazi ve feodalite tarihte bir zaman devrimci bir rol oynamış olsalar da, artık gerici sınıflar haline gelmişlerdir. Bu sınıflar bugünkü tabiatlarının bir gereği olarak geçmişteki devrimci niteliklerini reddetmektedirler. Bugün Nihat Erimler, Kemal Satırlar, Tağmaç, Demirel, Erbakan, Türün, Sancar ve Türkeş'ler burjuva - devrimci mirası savunabilirler mi? Bunların emperyalizme karşı «silahla mukabeleden» yana olmalarına imkan var mıdır? Bunlar, «gerici sınıfların saltanatının kuvvetle yıkılmasını» ve halkın saltanat ve zulme karşı «isyan» hakkını savunabilirler mi? Tam tersine bunlar, emperyalizmin halk üzerindeki baskı ve sömürüsünün temsilcileridir, komprador - feodal padişah hükümetinin takipcisidirler ve Osmanlı sultanlarının mirasçılığı ile övünmektedirler. Eğer bunlar «Atatürkçülükten» dem vuruyorlarsa, bunun sebebi halkın ilerici tarihini halka karşı kullanma amaçlarından ileri geliyor.

Tasfiyeciler, Ecevit'in mirası niçin reddettiğini de anlayamamışlardır. Geçmişin eleştirilmesi CHP için şüphesiz olumlu bir tutumdur. Fakat bunun ötesinde Ecevit, M. Kemal'e yönelen gerici hücumların hedefi olmamak için de böyle bir reddi mirasta bulunmuştu. Çünkü Ecevit'in kurmay heyeti, «halkçılık» paravanası arkasında Menderes'in yolunu savunuyor, kendilerine Demokrat Partiyi örnek alıyorlardı. Bunlar, CHP'nin sırtındaki tarihi sorumluluk ve yükü atalım derken, yalnız «milli şef» faşizminin değil, milli kurtuluşculuğun ve burjuva devrimciliğinin hatıralarının da silinmesini istiyorlardı.

«DOĞUDA DEVRİMCİ BİR ÇEKİRDEĞİMİZ VAR: BURJUVA - DEVRİMCİ TÜRKİYE»

Üç yıl önce ezilen doğu ülkelerinde devrime karşı sadece kayıtsızlıkla karşılaşırken, bugün doğu kaynamaya başladı ve doğuda, itilaf devletlerine, emperyalizme karşı yönelen bir dizi kurtuluş hareketleri görüyoruz. Bir burjuva devrimci hükümetin, fakat yine de elde silah itilafa karşı savaşan Kemal hükümetinin kişiliğinde bütün diğer sömürgeleri ve yarı - sömürgeleri etrafında toplayan devrimci bir çekirdeğimiz var.

Üç yıl önce doğunun kaynamaya başlayacağını rüyamızda bile görmeye cesaret edemezken, şimdi elimizde, doğuda sadece burjuva - devrimci Türkiye'nin kişiliğinde devrimci bir çekirdek değil, bunun dışında üstelik doğunun sosyalist organı «Eylem ve Propaganda Komitesi» var.

Stalin
6 Kasım 1920
Proletarya Diktatörlüğünün üç Yılı Eserler (Almanca), cilt 4, s. 345

12 MART FAŞİZMİ: «YUMRUĞU KUVVETLİ OLANIN ATATÜRKÇÜLÜĞÜ»

Troçkist tasfiyeciler, Milli Kurtuluş Savaşımızın ve Mustafa Kemal'in 12 Mart faşistlerine hediye edilmesini istiyorlardı. Bu suretle onlar, faşist sahtekarlığın devrim saflarındaki destekçisi oldular. 12 Mart paşalarının «Atatürkçülük» demagojisini «aşırı solcu» kisvesi altında desteklediler.

«Atatürkçülük», 12 Mart paşalarının ağzında bir sahtekarlıktan ibaretti. Onlar, geniş halk yığınlarını ideolojik pençeleri altında tutmak için Atatürk'ten yararlanmaya çalıştılar. Nitekim Nihat Erim, daha sonra «yumruğu kuvvetli olanın Atatürkçülük anlayışının» zorla kabul ettirildiğini itiraf etti (60)

12 Mart faşistleri, bir yandan Osmanlı feodal zalimlerini yüceltirken, bir yandan da halkımızın devrimci geçmişini kendisine maletmeye çalışıyordu. Onlar, Milli Kurtuluş Savaşımızı ve M. Kemal'i faşist yalan dolanın bir aleti haline getirmeye çabaladılar. Aynı tutumu doğal olarak Sıkıyönetim savcılarının iddianamelerinde de gördük. Örneğin TİİKP

...ETARYADIR

davası savcıları, hem Osmanlı sultanlarına övgüler yağdırıyorlar, hem de bu sultanları yıkan ve onların altı yüzyıllık zulmüne lanet okuyan M. Kemal'e ve Milli Kurtuluş Savaşına sahip çıkmaya yelteniyorlardı. Devrimciler. Hitler'den kopya çekilen bu tutumu açığa çıkardı ve mahkum ettiler. Devrimciler, halkımızın devrimci geçmişini faşist saldırılara karşı şöyle savundular:

«İddianame, TİİKP'nin İstiklal Harbini 'tahrif' ettiğini ileri sürüyor. Biz, İstiklal Savaşında kanını ve canını veren Türkiye'nin yiğit işçi ve köylülerinin davasını savunuyoruz. Biz, bağımsızlığına ve hürriyetine tutkun bir halkın evlatlarıyız. TİİKP, Milli Kurtuluş Savaşımızı verenlerin, tarihimizdeki bütün ilerici ve devrimci hareketlerin mirasçısıdır. Ama biz bu mirası, yani halkımızın devrimci tarihini tenkitçi bir gözle ele alırız. Tarihten dersler çıkarırız. Milli Kurtuluş Savaşımızdan çıkardığımız çok değerli dersler de vardır.

«Milli Mücadele, milli burjuvazi önderliğinde yapıldığı içindir ki, savaşın kazançları muhafaza edilemedi. Zaferden sonraki gelişme içinde, her şey İngiliz Dışişleri Bakanı Curzon'un Lozan'da söylediği gibi oldu. Emperyalizm, belli bir gelişme içinde yeni sömürgecilik siyaseti ile Türkiye ekonomisine hakim olabilmiştir. Savaşı yöneten genç Türk burjuvazisi, 'İşçi ve köylülerin omuzları üzerine kurduğu zafer taklarını geçerek, tahtına sağlamca yerleşti', büyüdü, zenginleşti ve emperyalizmle de uzlaştı.

«... İlerde savunmamızda Kurtuluş Savaşından sonra işçi ve köylüler üzerinde bir burjuva diktatörlüğü kurulduğunu etraflı olarak açıklayacağız. Bu gerçeği açıklamamız, bizim halkımıza duyduğumuz bağlılıktan ileri gelir. Halkımız tarihten değerli dersler çıkaracak, teşkilatlanmasını güçlendirecek ve proletarya önderliğinde mücadele ederek bağımsızlık ve demokrasiye kavuşacaktır.

«Savcıların 'Atatürk'e dil uzattığımız' iddiası üzerinde durmalıyız. Biz, M. Kemal'in önderlik ettiği Kurtuluş Savaşının ve emekçilerin menfaatine olan bütün Kemalist reformların ve ileri hareketlerin mirasçısıyız. Türkiye Komünist Partisi, Milli Kurtuluş Savaşımıza var gücüyle katıldığı gibi, Kemalist devrimlerin demokrasi ve milli bağımsızlık yönünde derinleşmesini daima desteklemiştir.

«Biz, Mustafa Kemal'i halkımızın anti-emperyalist mücadelesindeki değerli hizmetleri dolayısıyla saygıyla anarız. Fakat biz aynı zamanda, Kemalist rejimin işçi ve köylüleri ezen burjuva karakterini açıkça ortaya koyar ve onunla mücadele ederiz. Çünkü bizler işçi sınıfı ihtilalcileriyiz. Tarihin en ilerici sınıfı olan ve kendisiyle birlikte bütün halkı kurtaracak olan işçi sınıfının temsilcileriyiz.

«Komünistler, fikirlerini hiç bir zaman gizlemezler. Açıkça ortaya koyarlar. Ama faşistler halkı aldatmayı meslek edinmişlerdir. Faşistler, milli kahramanları bayrak edinerek, halkı aldatma planlarına alet etmek isterler. Bu gün halkımızı ezen faşist dikta da aynı şeyi yapıyor. İkide bir 'Atatürkçülük' ten dem vurarak, Mustafa Kemal'i faşist yalan dolanın bir aleti haline getirmeye yelteniyorlar. Oysa onlar, Amerikan boyunduruğunun sadık bekçileri olarak, 1920'lerin padişah hükümetinin ve Kuvvayi İnzibatiyenin bugünkü takipçileridir. 'Atatürkçülük' perdesi arkasında halkımızdan gizlemeye çalıştıkları gerçek yüzlerini artık herkes çok yakından tanıyor.» (61)

Devrimcilerin Milli Kurtuluş Savaşımızın mirasına bakış açıları her yerde bu olmuştur. Bu tutum, Dimitrov'un devrimci geleneklere karşı tutumuyla birdir. Marksizmin büyük ustaları, kendi milletlerinin tarihi karşısında bu tavrı almışlardır.

Büyük ustaların tutumlarından birkaç örnek vereceğiz. Marks, burjuva - hümanist klasik yazarlarından Goethe için «en büyük Alman» diyordu. Marks, Engels ve Lenin'in Avrupa'daki burjuva demokratik devrimlerinden nasıl övgüyle söz ettiklerini biliyoruz. Stalin, Nazi saldırısına karşı savaşta, Sovyet halkına şöyle sesleniyordu:

«Yürüttüğümüz savaş, kurtuluş savaşıdır, haklı bir savaştır. Bu savaşta ulu atalarımız Aleksander Nevski, Dimitri Donakoy, Kuzman Minin, Dimitri Pojarski, Aleksander Suvorov, Mihail Kutuzov'un yiğitlik örnekleri sizi şahlandırsın!» (62)

Stalin'in ismini saydığı bu kahramanların bazıları, eski feodal Slav prensleri ve Çarlık mareşalleridir. Ama hepsinin ortak yanı, **yabancı istilaya karşı anavatanı savunmak için savaşmış** olmalarıdır.

Bu tarihi miras anlayışı, zamanın devrimci sanatına da yansımıştı. Ünlü Sovyet sanatçısı Ayzenştayn'ın İkinci Dünya Savaşına doğru yaptığı Aleksander Nevski filmi, daha Rusların bir millet haline bile gelmediği 13. yüzyılda Nevski adındaki Slav prensinin Cermen saldırısına karşı Slav kavmini nasıl seferber ettiğini ve kahramanlığını işlemektedir. Bir feodal prensin, yurdunu savunmak için verdiği mücadele, bir miras olarak benimsenmektedir. Hem de nasıl bir ülkede? Sovyet devrimi gibi dünyayı sarsan büyük bir devrimin başarıldığı, tarihinde binlerce proleter kahramanının bulunduğu bir ülkede!

Bugün Arnavutluk başkenti Tiran'ın en büyük meydanının adı «İskender Bey Meydanı»dır ve meydanın ortasında İskender Beyin at üzerinde bir heykeli bulunuyor. Bildiğimiz gibi, İskender Bey, Osmanlı istilasına karşı yurdunu savunmak için yıllarca savaşmış bir Arnavut feodalidir. Arnavutluk'un bağımsızlığa kavuşmasına önderlik eden Jöntürklerden İsmail Cemali, gene bugün Arnavutluk'ta milli bir kahraman olarak anılmaktadır.

Çin devrimcileri, bir kaç yıl önce açtıkları Konfüçyüs ve Lin Biao'yu eleştirme kampanyasında, köle sahiplerinin Könfüçyüsçülüğüna karşı. Milattan önce 200 yılındaki, zamanın ilerici feodallerinin felsefe okulu olan Legalizm Okulunun devrimci mirasını savunuyorlardı. (63)

Çin Komünistleri, demokratik devrimin büyük önderi Sun Yat-sen'i ve onun «Üç Halk İlkesini» gene devrimci bir miras olarak yıllar boyunca savunmuşlardır. Aynı Sun Yat-sen ve Üç Halk İlkesini Çan Kay-şek ve kukla Tayvan kliği de bayrak edinmişti ve hâlâ ediniyor. Fakat bu mirasın gerçek sahibi kimdir? Halk Çin'i mi, yoksa Amerikan kuklası Tayvan kliği mi? Acaba Mao ve Çin devrimcileri de bu tutumları yüzünden «Çan Kay-şek güruhu ile mi birleşmiş» oluyorlar?

«KIRK ASIRLIK TARİHTİR CEPHEYİ BİRLİKTE TUTAN»

Her ülkenin Sun Yat-sen'i kendisine göredir. Başka bir deyişle, her ülkenin burjuva devriminin kahramanları kendi ülkelerinin şartları içinde yoğrularak ortaya çıkmışlardır. Hepsi kendi ülkelerinin devrimci burjuvazilerinin, belli tarihi şartlardaki devrimci niteliklerinin damgasını taşırlar. Aynı zamanda başına geçtikleri sınıfın yetersizlikleri, gerici yanları ve diğer olumsuz yönleri ile de yaralıdırlar. Fransız devrimi Robespiyer'leri, Danton ve Mara'ları yarattı. Amerikan devrimi Vaşington ve Linkoln'leri ortaya çıkardı. Çin demokratik devrimi Sun Yat-sen'i, Türkiye'nin milli burjuva devrimi Mustafa Kemal'i, Kongo devrimi Lumumba'yı yarattı. Bunların hiç biri birbirine benzemez. Ama hepsinin ortak bir yanı vardır. O da burjuva demokratik devrimlerin veya milli devrimlerin kahramanları olmalıdır. Büyük devrimlerin önderlerini tarihi şartlar yaratmıştır. Bununla beraber devrim kahramanları büyük yeteneklerle tarihte önemli rol oynamışlardır.

Tasfiyeciler ise, Sun Yat-sen ile Mustafa Kemal arasında bir karşılaştırma yapıyor ve vardıkları yargıyı açıklıyorlar: «Mustafa Kemal, Sun Yatsen değil, olsa olsa Çan Kay-şek'tir.»

Sun Yat-sen'i Sun Yat-sen yapan, Çin'deki güçlü köylü hareketi idi. Türkiye'de o tarihi şartlarda milli devrimi toprak devrimi yönünde ilerletecek böyle bir köylü hareketi yoktu. Mustafa Kemal'i milli bir kahraman yapan, Milli Kurtuluş Savaşına önderlik etmesidir. Sun Yat-sen ve Mustafa Kemal bu bakımdan birbirlerine benzemezler. Fakat her ikisi de kendi ülkelerinin devrimci tarihlerinin kahramanlarıdır. Stalin ve Mao, Çan Kay-şek'in Mustafa Kemal olmadığını açıkça belirtiyorlardı. Mao, 1940 yılında «Çin'in Kemal'i nerde?» diye soruyordu. Oysa Çan Kay-şek o sırada Guomindang hükümetinin başında idi ve Mao'nun karşısında duruyordu.

Tornacıya «mükemmel» bir devrimci miras ve milli kahramanlar ısmarlama imkanı olmadığına göre, biz Türkiye devrimcileri de kendi yurdumuzun devrimci tarihini ve devrimci kahramanlarını bir miras olarak benimseyeceğiz. Bu devrimci tarih ve kahramanlar, proletaryaya anasının ak südü gibi helaldir. Çünkü milli bağımsızlık ve devrim bayrağını, bugün proletaryadan başka yükseğe kaldıracak sınıf yoktur, köylülük bu mücadelede proletaryanın en yakın mücadele yoldaşıdır.

Vietnam'lı şair, **«40 asırlık tarihtir, cepheyi birlikte tutan»** diyor. Vietnam halkı, tarihte istilacılığa karşı vermiş olduğu savaşlara sahip çıkıyor. Tasfiyeciler ise, Milli Kurtuluş Savaşımızı «gerici miras» ilan etmeyi «devrimcilik» sanıyorlar.

HALKIN DEVRİMCİ GELENEĞİ VE KOMÜNİSTLER

Faşizmin ideolojik sirayet gücünü hiçbir zaman küçümsememeliyiz. Tam tersine, halk tarafından benimsenen berrak görüşlere, halk kitlelerinin milli ruhiyatının özelliklerine karşı doğru ve iyi düşünülmüş bir tavıra dayanan geniş bir ideolojik mücadeleye girişmeliyiz.

Faşistler, geçmişte yüce ve yiğit olan her şeyin mirasçıları kisvesine bürünmek için milletlerin bütün tarihlerinin altından girip üstünden çıkmakta, ve halkın milli hislerini horgören veya aşağılayan her tutumu faşizmin düşmanlarına karşı bir silah olarak kullanmaktadırlar.

Mussolini, Garibaldi'nin kahramanlıklarından kendine pay çıkarmak için elinden geleni ardına koymamaktadır. Fransız faşistleri, Jean D'arc'ı kendi kahramanlarıymış gibi göstermektedirler. Amerikan faşistleri, Amerikan bağımsızlık savaşından Washington ve Lincoln geleneklerinden yararlanmaktadır. Bulgar faşistleri, 1870'lerin kurtuluş hareketini ve halkın sevgisini kazanmış olan Vasil Levski ve Stefan Karaca gibi kahramanları istismar etmektedir.

Bütün bunların işçi sınıfı davasıyla hiçbir ilişkisi olmadığını sanan, halk kitlelerini geçmişleri konusunda tarihi bakımdan doğru şekilde, gerçekten Marksist - Leninist bir anlayışla aydınlatmayan ve bugünkü mücadele ile halkın devrimci gelenekleri ve geçmişi arasında bağ kurmaya çalışmayan komünistler, ülkenin tarihinde değerli olan herşeyi, faşistlerin kitleleri kandırabilmeleri için, faşist tahrifçilere bizzat kendi elleriyle teslim etmiş olurlar.

Biz komünistler burjuva milliyetçiliğinin bütün biçimlerinin ilkelere sıkı sıkıya bağlı ve uzlaşmaz düşmanlarıyız. Fakat biz milli nihilizm taraftarı da değiliz ve hiçbir zaman öyle davranmamalıyız.

Dimitrov, III. Enternasyonale Rapor, 1935.

---

(58) M. Kemal, Nutuk, cilt I, s. 14
(59) M. Kemal, Nutuk, cilt II, s. 689 vd.
(60) Yankı dergisi, sayı 75.
(61) Doğu Perinçek, Faşizm Halkın Mücadelesini Durduramaz, Aydınlık yayınları, s. 19-21
(62) Stalin, Faşizme Karşı Savaş Konuşmaları, s. 36
(63) Pekin Rundschau dergisi 1973 ve 1974 yıllarında «Konfüçyus Okulu ile Legalizm Okulu Arasındaki Mücadele» konusunda çeşitli yazılar yayınladı.

REVİZYONİZM MİKROBUNU YOKEDELİM

Bugün kavranacak halka: ideolojik ve siyasi inşadır

Halkın Sesi, bundan üç ay önce «Revizyonizm Mikrobunu Yokedelim» kampanyası açmıştı. Bu kampanyanın üç ayı boyunca «revizyonizm ve sosyal - emperyalizmle uzlaşma, halka güvensizlik, karamsarlık, ideolojik korkaklık ve pasifizm» eleştirildi.

Kampanya, hataların giderilmesi yönünde olumlu bir etki yaptı. Devrimci ruh canlandı, Revizyonizm mikrobunun etkileri kırıldıkça bütün ülke çapında bağımsızlık bayraklarını yükseltmemiz mümkün oldu.

Ancak bu yeterli değildir. Kampanyanın açılmasına sebep olan temel zaaf, yani «sosyal - emperyalizmle uzlaşmak ve halka güvenmemek» saflarımızda varlığını devam ettirmektedir. Bu temel zaafın yanısıra bugün bir çok zaafların devam ettiğini görmekteyiz. Mesela bunlardan bir kaçını şöyle sıralayabiliriz: Bugün devrimci arkadaşlar mücadele içinde kitlelere nasıl önderlik edeceklerini bilemiyorlar. Kendiliğinden patlak veren kitle mücadeleleri içinde yer almak devrimci çalışma için yeterli sayılıyor. Devrimcilerle revizyonistleri ayıran temel meselenin eylemcilikten ibaret olduğu fikri yaygındır.

Mücadelenin karşımıza getirdiği örgütsel meseleler ya hiç farkedilmiyor, ya da bunları çözmenin yolu bulunamıyor. Uzun vadeli programlar tespit ederek uygulamak yerine günübirlik çalışma sürdürülüyor.

Kitle hareketinin ani kabarışlarına bakarak bir gün aşırı iyimserliğe kapılanlar ertesi gün küçük başarısızlıklar veya geçici gerilemeler karşısında karamsarlığa gömülüyorlar. Kötümserlik veya abartmacılık şeklinde ortaya çıkan öznelcilik (sübjektivizm) etkili bir şekilde yaşıyor.

Devrimci mücadeleyi iktisadi ve demokratik talepler için mücadeleyle sınırlayan ekonomizmle, bu tür mücadeleyi toptan reddeden eğilimler yan yana yaşıyor. Tekkeci anlayışla uzlaşmacılık bir biri peşi sıra ortaya çıkıyor. Bir sağa bir «sol» a yalpalamalar sık sık görülüyor. Ortaya çıkan her yeni durum arkadaşları şaşırtıyor ve yönlerini bulmada güçlük çekiyorlar.

Revizyonizm ve Troçkizme karşı uyanıklık hala çok zayıftır. Değişik kisveler altında ve daha ince şekillerde ortaya çıkan bu Marksizm düşmanı akımlar tanınamıyor ve bunlarla nasıl mücadele edilmesi gerektiği yeteri kadar bilinmiyor.

Bütün bu zaafları ve her günkü pratik içinde çıkan hataları tek tek ele alıp gidermek mümkün müdür? Vücudu hastalıktan kurtarmanın ve korumanın yolu, tek tek sivilcelerle uğraşmak değildir. Hastalığın kaynağını bulmalı ve etkili bir mücadeleyle kurutmalıyız. **Zaafların temel sebebi, siyasetsizlik ve ideolojik yetersizliktir.**

SİYASET DEVRİMCİ HAREKETİN CANIDIR

Bugün bir çok arkadaşın siyaset hakkında genel bir fikri dahi yoktur. Siyasetin bol bol lafı edilmekte, fakat hangi siyaseti uygulamakta olduğumuz hakkında berraklık bulunmamaktadır. Bir çok devrimci, çeşitli mücadeleler içinde devrimci sloganları tekrarlamayı siyaset sanmaktadır. Veya genel olarak iktidar meselesi üzerine rastgele propaganda, siyasetle uğraşmanın işareti sayılmaktadır. Bugün uygulamakta olduğumuz genel siyaset incelenmemekte ve buna uygun olarak her çalışma alanı için özel siyaşetler geliştirip uygulamanın zorunluğu kavranmamaktadır. Devrimci yayın organlarına karşı ilgisizlik aslında siyasete ilgisizliğin bir ifadesidir. Günlük pratiğin siyasetle ilgilenmeye zaman bırakmadığı bir mazeret olarak öne sürülmektedir.

Ama bu durumun devamına izin verirsek kısa bir zaman sonra günlük pratiğin de artık devrim yolunda ilerlemediğini görmemiz kaçınılmazdır. Bu durum **kökten** değiştirilmediği takdirde kazanılan başarılar geçici olmaya mahkumdur. Siyasetsizliğin devamına izin verirsek, istediğimiz kadar eylemci olalım ilerlememiz aldatıcı olacak, halka önderlik iddiamız boşlukta kalacaktır.

Çünkü halka önderlik etmenin yolu sadece eylemcilik ve günlük pratik içinde boğulmak değildir. Şüphesiz, devrimciler kitle mücadelesinin en önünde olmalı, cesaret ve fedakarlıklarıyla kitleleri coşturmalıdırlar. Kitlelerin güvenini kazanmak için bu şarttır, ancak yeterli değildir. **Tayin edici** olan, mücadeleye hangi siyasetin kumanda ettiği ve bu siyasete hangi ideolojinin ışık tuttuğudur. Halk kitleleri, siyasetinin doğruluğunu, kendilerini emin adımlarla devrim yolunda ilerlettiğini pratik içinde defalarca ve bizzat sınadıkları devrimci hareketin önderliğini benimser.

Devrim gibi güçlüklerle dolu, zigzaglı bir yolda rastgele adımlarla ilerlemeyi düşünmek bile saçmalıktır. Hiç bir başarı tesadüflerle kazanılamaz ve korunamaz. Devrim yapmak istiyorsak mutlaka berrak bir siyasetimiz olmalıdır. Her eylemimiz belirli bir siyasetin uygulanması olmalı ve attığımız her adımı ne için ve nereye varmak için attığımızı bilmeliyiz. Bu, Türkiye devrimi için çizdiğimiz genel siyaseti berrak bir şekilde kavramak, çalıştığımız alanda bu siyasetin uygulaması olan özel siyasetler tespit etmek, genel ve özel siyasetleri derinleştirmek için yoğun bir çaba harcamak, mücadelenin her dönemi için yeni ve uygun mücadele ve örgüt biçimleri bulmak meselesidir. İşte bu sebeplerle siyaset devrimci hareketin canıdır ve siyasi çalışma bütün çalışmanın can damarıdır.

ÇÖZMEMİZ GEREKEN BİR ÇOK MESELE VAR

Siyasi çalışma bizim için özellikle bugün son derece önemlidir. Esas vuruşu iki süper devlet ve işbirlikçilerine, ikinci vuruşu reformcu burjuvaziye yöneltmek; reformcu burjuvaziye karşı iki süper devletle uzlaştığı noktalarda mücadele etmek, iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı birleştirilebilecek bütün güçleri birleştirmek şeklinde bir siyaset izliyoruz. Bu siyasetin böyle açık bir şekilde ortaya konması yenidir. Bir süreç boyunca eski siyasetimizin pratikte sınanması ve derinleştirilmesiyle ortaya konmuştur: Yeni siyaset her alanda uygulanmakta olan eski siyasetleri gözden geçirmeyi ve düzeltmeyi gerektirir. Yeni siyasetimiz çözmemiz gereken bir çok mesele getirmektedir. Bağımsızlık meselesiyle toprak devrimi nasıl birleştirilecektir? Ulusal kaynaklara dayalı milli savunma meselesi nasıl ele alınmalıdır? Mevcut sınıf güçlerinin yeni siyasetimiz ışığındaki ilişki ve çelişmeleri nelerdir? vs. Her yeni siyaset ve siyasetteki her değişiklik bütün devrimcilerin katılması gereken yoğun bir çalışmayla derinleştirilebilir ve kavranabilir. Siyasetin uygulanması ve kitlelerin bu doğrultuda seferber edilmesi onun devrimciler tarafından kavranmasına bağlıdır.

DEVRİMCİ TEORİ OLMADAN DEVRİMCİ HAREKET OLMAZ

Devrimci siyaset hayallere dayanılarak veya masa başından çizilemez. Siyaset pratikten hareket etmeli ve kitlelerin ihtiyaç ve taleplerini dikkate almalıdır. Devrimci siyasetin hammaddesi sınıf mücadelesi içinde elde ettiğimiz bilgidir. Ancak hammadde yeterli değildir. Hammaddeyi nasıl işleyeceğimizi, bundan devrimci siyaseti nasıl çıkaracağımızı öğretecek bir yol gösterici, yolumuzu aydınlatacak bir ışığa ihtiyaç vardır. Bu, Marksist-Leninist teoridir. «Yolu devrimci teori tarafından aydınlatılmayan pratik, karanlıkta el yordamıyla yürür.» (Stalin) Bu yüzden ideolojik çalışma siyasi çalışmanın can damarıdır.

Bugün devrimciler arasında ideolojik çalışma son derece yetersizdir ve ideolojik seviye çok düşüktür. Devrimci siyasetin önemi kavranmadığı, böyle bir ihtiyaç hissedilmediği için, devrimci teoriye karşı da ilgisizlik hüküm sürmektedir. Sınıf mücadelesi içinde yoğun bir araştırma ve in-

Bu ay okuyup, inceleyeceğimiz ve tartışacağımız kitap

EMPERYALİZM

Lenin

Bu ay hep birlikte okuyup, derinlemesine inceleyeceğimiz ve tartışacağımız kitap EMPERYALİZM'dir. Bu kitabı okurken özellikle dikkat edeceğimiz hususlar şunlar olmalıdır:

- **Emperyalizmin eşit olmayan gelişme kanunu nedir.**
- **Emperyalistler arasındaki hegemonya çatışması, yeniden paylaşım mücadelesinin anlamı.**
- **Emperyalistler arasında denge mi esastır, dengesizlik mi?**
- **Savaş ve savaşın kaynağı.**
- **Savaşa karşı tutum.**

Elbette bütün bu meseleleri bugünün ihtiyaçları ve iki süper devletin bugün dünyada sürdürdükleri hegemonya çatışması açısından incelemeliyiz.

Bütün arkadaşlar Erperyalizm kitabını okumalı, yukarda belirtilen açılardan ve kendilerinin dikkatini çeken noktalardan tartışmasını yapmalı ve çıkan sonuçları dergimize bildirmelidirler.

Her ay okunacak kitap programı şöyledir:

1. **Emperyalizm (Lenin)**
2. **Sosyalizm ve Savaş (Lenin)**
3. **Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı (Lenin)**

celeme yürütülmüyor, kitlelerin taleplerini toplamak için bir çaba harcanmıyor. Pratik önümüze durmadan yeni meseleler yığarken bunlara karşı kayıtsız kalınıyor. Bununla birlikte Marksizmin bakış açısını, tutumunu ve metodunu kavramak için pratiğe bağlı bir eğitim yürütülmüyor.

Devrimciler arasında ideolojiye ilgisizlik kitap okumama ve hatta kitap okumayı küçümseme gibi tehlikeli bir noktaya varmış bulunuyor. Geçmişte keskin devrimcilik kitap düşmanlığı yayarak halka çok zarar verdi. Keskin devrimcilik kitap düşmanlığı ile kolkola gelişti.

Eğer bu durumu kökten değiştirmek için kolları sıvamazsak, sağlam bir ideolojik temel yaratmak için seferberliğe girişmezsek doğru bir siyaset çizmemiz ve kitlelere önderlik etmemiz imkansız olacaktır. Sıkı bir şekilde Marksizmi incelemeye girişmez, tecrübelerimizi Marksizm ışığında özetlemeyi ihmal edersek revizyonizm ve Troçkizm mikrobunun bünyeyi kemirmesi önlenemeyecek, devrimci bir hareket yaratmamız mümkün olmayacaktır.

Üstelik bugün halkın mücadelesinin yükselişine paralel olarak sayısız yeni devrimci halka hizmet etmek için seferber oluyor. Bu yeni devrimcileri proletarya ideolojisiyle yoğurmak ve Marksizm-Leninizmle silahlandırmak görevi vardır. Bu görev ihmal edildiği takdirde devrim davası bu olumlu gelişmeden yararlanamayacak, yeni kitle önderleri yetiştirme ve taze kan alma hedeflerine hiç bir zaman ulaşılamayacaktır.

Yakın geçmiş bize devrim yapmak için cesaret ve kahramanlığın yetmediğini öğretiyor. Bu devrimci özellikler proletaryanın ideolojisiyle birleştirilmediği zaman heder olup gitmekten kurtulamıyor. Revizyonizme ve Troçkizme sapmadan devrim yolunda ilerlemenin, en çetin mücadele şartlarında dağılmadan ve yıkılmadan mücadeleyi sürdürebilmenin biricik garantisi ideolojik sağlamlıktır. Marksizme sıkıca sarılmaktır. Yakın geçmişten çıkan olumlu ders ise budur.

Bugün revizyonizm ve sosyal-emperyalizmle uzlaşma ve halka güvensizlik şeklinde özetlediğimiz temel zaaf saflarımızda varlığını devam ettiriyor. Öte yandan yeni siyasetimizin getirdiği bir dizi mesele çözümlenmek üzere önümüzde duruyor. Siyasi çizgimizi daha da berraklaştırmak zorundayız. Bu durumda siyasi ve ideolojik çalışmaya ağırlık vermemiz gerekmektedir. Bugün devrimci çalışmada kavramamız gereken halka **ideolojik ve siyasi inşadır.**

Bunun için saflarımızda, geniş bir okuma, inceleme, tartışma kampanyası açarak «Revizyonizm Mikrobonu Yokedelim» kampanyasını sürdürmeliyiz. Özellikle okumaya ve tartışmaya en büyük önemi vermeliyiz. Tartışmada demokrasiyi mutlaka hakim kılmalıyız. Saflarımızda, değişik fikirleri bastırmak gibi yanlış bir eğilime karşı özellikle şu dönemde uyanık olmalıyız. Bütün arkadaşlar düşündüklerini açıkça söylemeli, tereddütlerini ortaya koymalı, düşündükleri yeni bir fikri hiç tereddüt etmeden ortaya atmalıdırlar. Böyle canlı bir ideolojik çalışma ve tartışma ortamı mücadelemizi bir üst düzeye çıkaracaktır.

● İSTANBUL'DA, İ.T.Ü ÖĞRENCİLERİNE SALDIRAN FAŞİSTLER PÜSKÜRTÜLDÜ

Geçtigimiz hafta, İstanbul Teknik Üniversiteşi öğrencileri, okulun öğrencisi olmayan komandoların taşlı sopalı saldırısına uğradılar. Dışarıdan gelen bir gurup komando, Gümüşsuyundaki İ.T.Ü. binasına girdiler ve okula yeni giren 1. sınıf öğrencilerini yanlarına alarak forum yapmak istediler. Ancak 1. sınıf öğrencileri ve diğer öğrenciler böyle bir foruma karşı çıktılar. Komandolar ise 1. sınıf öğrencilerini, zorla foruma sokmak için taş ve sopalarla saldırıya geçtiler. Komandoların saldırısından sonra devrimci öğrencilerin 5'i çeşitli yerlerinden yaralandılar.

Daha sonra İ.T.Ü. öğrencileri komandoların saldırısını ve polisin bu olaya seyirci kalmasını protesto etmek için, okulu boşalttılar ve Taksim'e doğru yürüyüşe geçtiler Komandoların saldırısına göz yuman polis, bu saldırıyı protesto etmek isteyen öğrencileri engellemeye ve yürüyüşü önlemeye çalıştı.

Yüzlerce öğrenci Taksim meydanına vardıklarında devrimci bir genç bir konuşma yaptı ve şöyle dedi:

«Ne emperyalistler ne de onların işbirlikçisi olan faşistler mücadelemizi durduramayacaklardır.» Daha sonra öğrenciler «emperyalizme ve sosyal - emperyalizme, onların işbirlikçileri olan faşistlere ve revizyonistlere karşı yılmadan ve uzlaşmadan mücadele edeceğimize and içeriz» diye hep birlikte and içtiler.

20 Ekim 1975 Pazartesi günü ise bir gurup komando, İ.T.Ü. Maçka Mühendislik ve Mimarlık fakültesini işgal etmek istedi. Devrimci öğrenciler okula yeni gelen arkadaşlarıyla tanışmak ve sorunlarını tartışmak amacıyla bir forum düzenlediler. Foruma bütün öğrenciler katıldı ve okulun boşalmasından yararlanmak isteyen faşistler kapıları kapatarak okulu işgal etmeye çalıştılar. Okula giren faşistler, ellerindeki sopalarla okulun camlarını kırdılar ve öğrencilere taş atmaya başladılar.

Olaylardan sonra 1000 kadar öğrenci Maçka'dan Osmanbey'e doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca marşlar söylendi ve sloganlar atıldı. Öğrenciler, Osmanbey'de de and içerek dağıldılar.

● ABD DIŞİŞLERİ BAKANI KİSSİNGER PEKİN'DE

Çin Halk Cumhuriyeti'ne bir ziyarette bulunan ABD Dışişleri Bakanı Kissinger ve beraberindekiler onuruna 19 Ekim akşamı Pekin'de verilen ziyafette, ÇHC Dışişleri Bakanı Çiao Kuan-hua bir konuşma yapmış ve şöyle demiştir:

«Günümüzdeki uluslararası durum, 'gökkubbe altında büyük bir kargaşalık' hüküm sürdüğünü göstermektedir. Biz, sürekli barış diye birşey olduğuna inanmıyoruz. Olaylar insan iradesinden bağımsız objektif kanunlara göre gelişir. Hegemonyacılığa karşı çıkmanın tek yolu, dişe diş bir mücadele vermektir. Gerçek dışı hayallerle, umulanı ya da özleneni gerçek saymak ve hayallerini buna göre ayarlamak, ancak yayılma ihtirasına yardımcı olur ve vahim sonuçlara yol açar. İkinci Dünya Savaşının tarihi bunun ibret verici bir örneğidir. Giderek artan savaş tehlikesi karşısında temel siyasetimiz şudur: Sığınakları derin kazalım, her yere tahıl depolayalım ve asla hegemonya peşinde koşmayalım. Bağımsızlığı korumak, inisiyatifi kendi elimizde tutmak ve kendi gücümüze güvenme ilkesini temel alarak gerekli hazırlıkları tamamlamak.

«Tarihin gelişimi ne kadar dolambaçlı ve tekrarlarla dolu olursa olsun, dünyanın genel eğiliminin karanlığa değil, aydınlığa doğru bir gidiş olduğuna inancımız tamdır.»

● ALMANYA'DA TUTUKLU BULUNAN TÜRKİYELİ YURTSEVERLER SERBEST BIRAKILSIN!

Almanya'da yargılanan Ömer Özerturgut, Hatice Yurttaş, Yüksel Uğurlu ve Mustafa Tutkun'un serbest bırakılmaları için Alman mahkemesine protesto mektupları yollayalım. Mahkeme başkanının adresi şudur:

Herr Dr. de Somoskeoy
5 Köln
Langericht 1. gr. Strafkammer
BATI ALMANYA

Türkiye'li yurtseverlere hürriyet talebimizi, Almanca olarak şu şekilde yazabiliriz:

«FREİHEİT FÜR VİER PATRİOTEN AUS DER TÜRKEİ!»

● ÇİN HALK CUMHURİYETİ SAVAŞ SANATLARI TOPLULUĞU İSTANBUL HALKININ SEVGİSİNİ KAZANDI

Çin Halk Cumhuriyeti Geleneksel Savaş Sanatları (Vuşu) Topluluğu, 18 Ekim tarihinden itibaren İstanbul'da Spor ve Sergi sarayında gösterilerine başladı. Bu gösteriler, bugün sosyalist Çin'de en geniş halk kitlelerinin yararlanabileceği bir spor haline getirilmiş olan eski Çin savaş sanatlarından örnekleri içeriyor.

Özellikle çocukların çeşitli savaş aletleriyle yaptıkları gösterileri ve çok güç jimnastik hareketlerini halk hayranlıkla izledi. Bu gösterilerde dikkat çekici olan bir nokta, erkek işi olarak düşünlen her şeyi kızların ve kadınların da yapmasına özel önem verilmiş olmasıydı. Gösterilerin sonunda, Çin Halk Cumhuriyeti sporcularının sah neye taşıdıkları «Yaşasın Türk ve Çin Halkları Arasındaki Dostluk» bayrağı ise alkışlarla karşılandı.

Çinli misafirlerin gösterileri, 22 Ekim'den sonra Ankara ve İzmir'de de devam edecektir.

DÜZELTME

Dergimizin 28. sayısında 6-7. sayfalarda yer alan «Beytüşşebap'ta komando zulmüne son» yazısında, 3. sütunun sondan 3. paragrafında yer alan «Türk ve Kürt hakim sınıfları Kürt milliyeti üzerinde uygulanan milli zulümde suç ortağıdırlar» cümlesinin doğrusu, «Türk ve **Irak** hakim sınıfları...» şeklinde olacaktır. Düzeltir, özür dileriz.

Kapının önündeki kurdu kovarken arka kapıdaki kaplana karşı uyanık olalım

Yen Ku - ping

Bu yazı, «Peking Rundschau» dergisinin 8 Ağustos 1975 tarihli 1975/32. sayısından dilimize çevrilmiştir.

İki süper devlet Sovyetler Birliği ve ABD'nin dünya hegemonyası için birbirleriyle dalaştıkları her yerde huzursuzluk başgösteriyor. Özellikle Sovyet sosyal - emperyalizmi bugün daha açgözlüdür ve kollarını dört bir yana uzatmaktadır.

Güney-doğu Asya'da son zamanlarda büyük değişiklikler oldu.

Hindiçinin kahraman halkları, dünya halklarının da desteğiyle, uzun süren yiğit bir mücadele sonunda ABD emperyalizmini kesin yenilgiye uğrattılar ve Hindiçini'den çekilmek zorunda bıraktılar. Amerikanın saldırgan kuvvetleri bütün güney - doğu Asya'da önemli ölçüde zayıfladı. Sovyet sosyal - emperyalistleri şimdi bu durumdan faydalanmak istiyorlar ve vargüçleriyle bu bölgeye sızarak ABD'nin yerini almaya çalışıyorlar. Bu durum bize bir Çin atasözünü hatırlatıyor: «Kurdu ön kapıdan kovarken, kaplan arka kapıdan içeri girer.» Bu atasözü bugün herkes için önem kazanmaktadır.

Güney - doğu Asya hem zengin tabii kaynaklara ve hem de stratejik bakımdan önemli bir konuma sahiptir. Sovyet revizyonistleri, ABD ile aralarındaki rekabetin odak noktasını teşkil eden Avrupa'nın yanısıra, aç gözlerini Güney-doğu Asya'ya da dikiyorlar ve bu bölgeyi bir lokmada yutmak istiyorlar. Sovyetler Birliği son yıllarda savaş gemilerini sık sık Hint Okyanusunda ve Pasifik'te gezdirerek kuvvet gösterisi yapıyor. Sovyet revizyonistleri Hint Okyanusunda, çok yüzeysel bir şekilde maskelenmiş askeri üsler kurmuş bulunuyorlar. Onlar vargüçleriyle Malaka Boğazının «enternasyonalleştirilmesi» nin propagandasını yaparak onu denetimleri altına almaya ve böylece, Batı'da Karadeniz'den, Hint ve Pasifik Okyanusları yoluyla Sovyet Uzak Doğusuna kadar, savaş filolarının serbestçe dolaşabilmesini sağlamaya çalışıyorlar. Sovyet revizyonistlerinin Güney-doğu Asya'daki yayılmaları, Hint Okyanusu, Pasifik ve bütün dünya üzerindeki hegemonya emelleri açısından önemli bir adım teşkil etmektedir.

Sovyet sosyal - emperyalistleri, «sosyalizm» ve «doğal müttefik» yaftası altında Güney-doğu Asya'da dolandırıcılık yapıyorlar. «Güleryüz diplomasisi» izliyor ve «banknot taarruzu» ile Güney - doğu Asya ülkelerini siyasi bakımdan kandırmaya, bu ülkelere iktisadi bakımdan sızmaya çalışıyorlar. Deniz ulaşımını geliştirmek mi istiyorsunuz? Pekâlâ, sizinle ortak «deniz ulaşım şirketleri» kuracağız. Mali bakımdan darda mısınız? Size «tercihli kredi» vereceğiz. Belki savaş gemilerimizin limanlarınıza girmesinden korkuyorsunuz? Öyleyse limanlarınızda sadece «ticaret» ve «balıkçı» filolarımız yakıt ikmali yapsın ve bakım görsün. «Barış ve tarafsızlık» mı istiyorsunuz? Bizim «Asya güvenlik sistemimiz», Asya'da «barış ve güvenlik» için tam da aradığınız şeydir... Bütün bunlar baldan tatlı sözlerdir ama arkalarında karanlık emeller yatmaktadır. Eğer bugün Sovyet revizyonistlerinin kapıyı biraz aralamalarına ve içeri ayak basmalarına izin verilirse, yarın onlar Güney-doğu Asya'da daha da ilerleyerek ve nüfuzlarını genişleterek tabii kaynakları, limanları, deniz yollarını, askeri üsleri ele geçirmeye koyulacaklardır. Sovyet revizyonistleri için «ticaret» bir sızma aracı, «yardım» bir tahakküm yöntemi, «kredi» ise sermaye ihracının bir şeklinden ibarettir. Onların ticaret filoları ise, savaş gemilerinin gelişinin habercisidir. Bu her yerde, Orta Doğu'da, Kuzey Afrika'da, Hint Okyanusunda ve diğer yerlerde böyle olmuyor mu?

Bir emperyalist devlet yere çalındı; bir diğeri ise onun yerini alıyor. Kurt gittikten sonra kaplanın gelmesi, Asya ve Afrika'nın tarihinde ilk defa olmuyor. İkinci Dünya Savaşından sonra, Orta Doğu'da İngiliz ve Fransız nüfuzu çok zayıflamışken, ABD emperyalistleri bu sözümona «boşluğu» doldurdular. Ama şimdi, Amerikan kuvvetleri daha henüz kovulmadan, Sovyet revizyonistleri bu bölgeye de büyük ölçüde sızıyorlar. Hindistan'ın İngiliz sömürge hakimiyetinden kurtulmasından hemen sonra, ABD «yardım» adı altında kollarını bu ülkeye uzattı. Daha sonra Sovyet revizyonistleri ABD'yi püskürttüler ve Hindistan üzerindeki denetim ve yağmalarını yoğunlaştırarak Hint halkını sınırsız bir yoksulluğa ittiler. Bugün gitgide daha çok kimse, birçok üçüncü dünya ülkesinin, kurdu ön kapıdan kovarken arka kapıdan kaplanın girmesi tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğunu görüyor.

Bugün dünya, kaplanların ve kurtların diledikleri yapabilecekleri bir yer değildir. Bütün dünya halklarının hegemonyacılığa karşı mücadelesinin tarihi akımı karşı durulmaz bir şekilde ilerliyor. İki süper devlet Sovyetler Birliği ve ABD, iç ve dış zorluklarla karşı karşıya ve bir çıkmaz içindedirler. Kuzeydeki kaplan pençelerini göstermekle birlikte aslında çok zayıftır. Güney - doğu Asya ülkeleri saflarını sıklaştırdıkları, Asya ve dünya halklarıyla dayanışmalarını güçlendirdikleri, iki süper devletin saldırganlığına ve yayılmacılığına karşı kararlı bir şekilde mücadele ettikleri ve kendi egemenliklerini, millî bağımsızlıklarını savunmak için mücadele etikleri sürece, sürekli olarak yeni zaferler kazanacaklardır.

Sosyal-emperyalizm Asya'da yeni oyunlar peşinde

«Yürüyüş» dergisinin 21 Ekim tarihli 28. sayısında, «Emperyalizm Asya'da yeni oyunlar peşinde» başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu yazı, sosyal—emperyalizmin Asya'da tezgahlamaya çalıştığı yeni oyunlara hizmet ediyor. Hindiçini halklarının zaferinin ve SEATO'nun çöküşünün ardından, Sovyet sosyal - emperyalistleri «Asya ortak güvenlik sistemi» hayallerini yeniden sağlamaya, bu bölgede Amerikan emperyalizminin yerini almaya ve özellikle Çin Halk Cumhuriyetine karşı saldırgan bir pakt kurmaya çalışıyorlar. Üç kahraman Hindiçini ülkesi de dahil olmak üzere Asya ülkelerinin çok büyük çoğunluğu, bu plana kesinlikle karşıdırlar. «Yürüyüş» dergisi de bunu bildiğinden, beş üçüncü dünya ülkesinin —Endonezya, Malezya, Filipinler, Tayland ve Singapur— meydana getirdiği «Güneydoğu Asya Ulusları Birliği»ne şiddetle saldırıyor ve onu güya SEATO'nun yerini alacak olan gerici pakt gibi göstermeye çalışıyor, ÇHC'ne alabildiğine küfrediyor ve Sovyet planını destekleyen «barışçı Asya ülkeleri»nden dem vuruyor.

Revizyonist yazarlar küçük bir noktayı gözardı ediyorlar: Amerikan emperyalizmi hızla güneydoğu Asya'dan çekilirken, bugün Asya'nın güvenliğini **kim** tehdit ediyor? ÇHC, Japonya veya GÜDAUB (Güneydoğu Asya Ulusları Birliği) ülkeleri mi? Yoksa Asya denizlerinde büyük savaş filoları dolaştıran ve çeşitli ülkelerde liman imtiyazları elde etmek için her çareye başvuran, Kamboçya'da beş yıl boyunca Lon Nol'la işbirliği yapan, Hint gericilerinin yayılma siyasetini destekleyen. Hint ordularının Bengaldeş'i işgal ederek Pakistan'ı silah zoruyla parçalamalarına alkış tutan, Sıkkım'ın ve Keşmir'in Hindistan tarafından ilhak edilmesini bu ülkelerin «demokratlaştırılması» olarak öven, Japonya'nın dört kuzey adasını halen işgal altında bulunduran ve Japonya'ya geri vermeyi reddeden, Vietnam'daki eski Amerikan üslerinin kendisine devredilmesini talep eden, savaş gemileri için Malaka Boğazından serbest geçiş sağlamak amacıyla güneydoğu Asya ülkelerine tehditler yağdıran ve onların birleşmesini önlemeye çalışan, Tayvan'daki Çan Kay-şek kalıntılarını elaltından destekleyen Sovyetler Birliği mi?

Şimdi işe bakın ki, bütün bunları yapan süper devlet, Asya'da mutlaka bir «ortak güvenlik sistemi» kurulmasını ve kendisinin de esas olarak **bir Asya** ülkesi **olmadığı halde** mutlaka bu pakta dahil olmasını istiyor... Bu taktik, «barış» yaygaraları kopararak savaşa hazırlanmış olan Hitler'in ve İkinci Dünya Savaşından sonra 25 yıl boyunca «güvenliği korumak» adı altında saldırganlığını yürütmüş olan ABD emperyalistlerinin taktiklerinin aynısıdır.

«Yürüyüş» dergisi aynı yazıda, bağımsızlık yürüyüşlerinin başında çıkan haber ve resimlerini de, «sermayenin Sovyet aleyhtarlığına sunduğu mükâfat» olarak göstermeye çalışmış. Bu «mükafat»ın ne olduğunu, «biz ya Amerika'ya, ya Rusya'ya dayanmak zorundayız» diyen Adana Birinci Şube komiserlerinin bir hafta boyunca işkence ettiği 149 yurtseverden sorsalar, daha iyi ederler.